

TRUNG SINH CỬ KỶ MẪU

Thập Nhất Bà Bà

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nhược gia nhiều đời làm quan, từng lập không ít chiến công to lớn. Đáng tiếc, đến đời của Nhược Hi Thái thì lại chỉ sinh hạ được hai nữ nhi, điều đó cũng đồng nghĩa với việc truyền thống quan lại của gia tộc bị đứt mạch.

Nhược Hi Thái vô cùng kì vọng vào hai đứa con gái của mình. Chỉ mong cả hai đều hoàn hảo trở thành phi tần, thậm chí là Hoàng hậu để gia tộc của lão đã cao một bậc lại thêm một bậc.

Nhưng là, đứa con gái đầu lòng, Nhược Nguyệt Vân, khiến lão vô cùng thất vọng. Nhan sắc không những không hơn người mà cầm kì thi họa cũng không tinh thông món nào. Dân chúng trong thành đều truyền tai nhau: “Đại tiểu thư Nhược gia là một kẻ phế vật!”

Bù lại, lão vẫn còn đứa con gái thứ hai, Nhược Hi Nhã. May mắn nhan sắc nàng ta diễm lệ đoan trang, cầm kì không một ai sánh bằng, không hề khoa trương khi nói nàng ta là đệ nhất tài nữ của Bạch Vân quốc.

Hai đứa con gái là hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Một là phượng hoàng kiêu ngạo, một là con chim trĩ làm ô nhục gia tộc. Tất nhiên cách đối đãi phải khác nhau rất lớn.

“Nếu biết trước sẽ sinh ra một đứa vô dụng như người thì chúng ta đã bóp chết từ lâu rồi!”

Trong suốt mười sáu năm qua, lời mắng nhiếc khinh thường này là lời mà Nhược Nguyệt Vân lãnh lấy thường trực. Đối mặt với phụ mẫu không thương, nàng chỉ biết khóc, khóc đến thương tâm.

Trong Nhược phủ, Nhược Nguyệt Vân không có lấy một người thân hay một người bạn thật tâm đối đãi, chỉ có một mình nói chuyện, một mình ôm lấy ưu thương. Có lẽ cũng vì thế mà nàng trở nên nhu nhược, sống khép kín, luôn nhốt mình ở trong phòng.

Đến khi nàng tình cờ gặp hẳn, một vương gia hào hoa phong nhã, nàng đem lòng si mê quyến luyến. Không ngờ muội muội Nhược Hi Nhã của nàng phát hiện được, cười nhạo nàng ngu xuẩn.

“Tỷ tỷ, người nghĩ bằng một kẻ hạ tiện như người cũng xứng với vương gia hay sao?”

Nàng biết Nhược Hi Nhã cũng yêu thích Nam Cung Ngạo, nàng cũng biết bản thân mình không thể nào so sánh với Nhược Hi Nhã. Nhưng lòng yêu mến của nàng dành cho Nam Cung Ngạo quá lớn, vì vậy mới bạo gan thổ lộ với hẳn.

“Từ trước đến nay ta chưa từng yêu người, đừng vọng tưởng!”

Một câu trả lời vừa tuyệt tình, vừa lãnh khốc như thế, một cô nương yếu đuối như nàng tất nhiên không thể nào chịu đựng nổi.

Phụ mẫu không thương, muội muội rắp tâm hãm hại, nay người nàng yêu cũng khinh thường nàng. Vậy... nàng sống để làm gì nữa?

Chết đi không phải sẽ tốt hơn sao? Sẽ được giải thoát...

Nàng quyết định kết liễu mạng sống của chính mình, kết liễu mười sáu năm sống không bằng chết.

Thế mà bên tai vẫn vang vọng lời nói độc ác của muội muội “Tỷ tỷ thân ái, mùi vị mất hết tất cả khẳng định rất đau đớn!”

Nhược Nguyệt Vân phần hận tội cùng. Vì sao nàng lại bị đối xử như thế, vì sao tất cả mọi người đều máu lạnh, đều tuyệt tình với nàng?

Nàng không sai, nàng không làm sai gì cả...

Nhược Nguyệt Vân ta xin thề, nếu có thể làm lại từ đầu, ta tuyệt đối không tha thứ cho bất kì ai đã làm tổn thương ta!

Bầu trời trong vắt bỗng nhiên sầm tối đen, hàng loạt áng mây đen kịt phủ kín cả một khoảng không gian rộng lớn, tiếng gầm rú dữ tợn của sấm sét không ngừng vang lên, tạo ra một cảm giác ghê sợ đến tận cùng.

Vòng quay sinh mệnh biến đổi, trở lại vạch xuất phát ban đầu...

Nhược Nguyệt Vân lần nữa mở mắt ra, nhìn rõ tình cảnh hiện tại của mình. Lại là căn phòng âm thấp, lạnh lẽo, cũ kĩ của nàng, là nơi nàng nhốt mình suốt mười sáu năm.

Đầu nàng đột nhiên đau đớn không thôi, nhớ rõ mồn một từng chuyện đã xảy ra.

Nàng nhớ mình đã thắt cổ tự vẫn ở đây, cũng nhớ linh hồn của mình đã xuất ra khỏi thân thể. Chỉ là không thấy Hắc Bạch Vô Thường đến bắt nàng, mà chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc phơ “Cơ hội được sống lại không phải ai cũng may mắn có được, người phải biết trân trọng nó.”

Sau đó linh hồn của nàng bị hút vào một vòng xoáy không gian cực đại. Và... và nàng được trùng sinh!

Nhược Nguyệt Vân đứng trước gương đồng, ngắm nhìn thật kĩ bản thân lúc này. Một tiểu cô nương vận thanh y tầm mười bốn tuổi, mái tóc đen

mượt thật dài, phủ đến tận đùi. Vì không được chải chuốt nên trông thật rối, thật vướng víu, xấu xí.

Nàng chậm rãi vén làn tóc sang hai bên, để lộ ra gương mặt nhỏ xinh trắng nõn. Kì thực nàng rất đẹp, đôi mắt tròn xoe trong vắt, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo, làn môi hồng nhuận căn mọng. Vừa nhìn liền biết sau này ắt hẳn trở thành một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành!

Chỉ là bộ dáng hiện tại hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp đó. Một thân thanh y lợt lợt dơ bẩn, làn da vì ít tiếp xúc ánh mặt trời nên tái nhợt như người chết, thân thể gầy đến trơ xương.

Ngày trước nàng chưa từng để ý đến bề ngoài của bản thân, có lẽ là vì từ nhỏ đã không có ai chăm sóc, không ai giúp nàng sửa soạn trang điểm, thế nên hiện tại mới trở nên như thế.

Cũng đúng thôi, khi còn bé, gương mặt nàng không có chút sắc đẹp nào cả, cứ tưởng lớn lên cũng sẽ bình thường như thế, không có khả năng bay lên làm phượng hoàng, cho nên phụ mẫu bỏ rơi, thậm chí là ghét bỏ. Nào ngờ, nàng trở mã còn xinh đẹp hơn cả đứa con gái họ xem là bảo bối - Nhược Hi Nhã!

Nhưng nàng suốt ngày chui rúc trong phòng, chưa hề đặt chân ra ngoài, trừ bỏ khi có người đưa cơm đến mới chịu mở cửa ra nhận lấy. Như thế thì làm sao có ai nhận ra thay đổi của nàng...

Nàng suýt chút quên mất lý do vì sao mình có thể gặp được Nam Cung Ngạo. Trong lần sinh thần thứ mười ba của Nhược Hi Nhã, Nhược Hi Thái mời đến không ít quan lại có địa vị lớn trong triều đình, đương nhiên sẽ không thiếu các vị vương gia quyền lực tối cao. Đây không phải là dịp tốt để âm mưu của lão trở thành hiện thực hay sao? Và tất nhiên không thể thiếu Nam Cung Ngạo.

Bởi vì vô tình lạc bước thường ngoạn mà dẫn đến hậu viên của Nhược gia từ lúc nào không hay biết. Mà nơi đó là nơi nàng giấu mình...

Nhớ đến lúc đó, nàng thoáng cười khẽ, đó không phải nụ cười thẹn thùng khi nhớ đến kỷ niệm đẹp đẽ, mà chính là nụ cười lạnh nhạt sâu không lường được!

A, làm sao đây! Được sống lại khiến đầu óc nàng minh mẫn hơn không ít, hứng thú trả thù tăng vọt không ngừng, mà máu chơi đùa lại càng sôi sục, không thể kiềm chế a!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Cốc cốc... “ Đến giờ ăn rồi!

Nhược Nguyệt Vân cười như không cười, chậm rãi đi từng bước về phía cánh cửa. Vẫn như kiếp trước, nàng vươn cánh tay trắng muốt của mình ra để nhận lấy khay thức ăn.

Tì nữ đưa cơm vừa nhìn thấy bàn tay tái nhợt như người chết của Nhược Nguyệt Vân liền giật mình, chiếc khay trên tay cũng bởi vì thế mà run rẩy. Nàng ta nhận nhiệm vụ đưa cơm cho Nhược Nguyệt Vân không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng bị bộ dạng không giống người thường của nàng dọa sợ.

Nhận thức ăn xong nàng liền đóng cửa lại, nhìn bát cơm trên tay, nàng đột nhiên rất muốn bật cười ngặt nghẽo.

Thật hiếm có phụ mẫu nào lại cho con gái ruột thịt của mình ăn thức ăn không giống con người như thế này! Nhìn qua liền biết đây là thức ăn thừa của họ, thay vì đưa cho chó thì họ thuận tiện đưa tới cho nàng. Cũng đủ tàn nhẫn đi!

Nếu là Nhược Nguyệt Vân của kiếp trước, nàng sẽ không mảy may suy nghĩ mà ăn hết nó. Nhưng bây giờ, nàng đã khác, đã tỉnh ngộ, minh mẫn hơn trước thực nhiều. Giống như một kẻ ngu ngốc nào tàn được thay nào mới!

Càng nhìn càng buồn nôn, nàng không tài nào nuốt nổi những thứ đó vào bụng, không khéo lại đau bụng không chừng. Nghĩ thế, Nhược Nguyệt Vân không chút chần chừ mà đem đồ hết tất cả thức ăn ra ngoài cửa sổ.

Ai! Xem ra hôm nay nàng phải nhịn đói rồi...

Nhược Nguyệt Vân trở lại bàn trang điểm của mình. Thực ra nói là bàn trang điểm nhưng chẳng có món son phấn hay trang sức nào trên bàn cả, chỉ có một chiếc gương đồng và một cây lược.

Nhược Nguyệt Vân cầm lấy cây lược gỗ, đưa lên mái tóc suông dài của mình, chậm rãi chải xuống. Có lẽ vì lâu quá không chải tóc nên mái tóc của nàng cực kì rối, thật khó khăn lắm mới chải xong mớ tóc hỗn độn này.

Nàng dùng một sợi vải tương đối dài buộc gọn mái tóc lên cao, đem khuôn mặt trái xoan xinh xắn và cằm cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài. Vấn xong tóc dài, nhìn nàng khác hẳn lúc trước. Một tiểu cô nương xinh xắn, gọn gàng, tuy quần áo thấp hèn nhưng vẫn trông cực kì xinh đẹp.

Nàng đã trùng sinh làm lại cuộc đời, tất nhiên tất cả mọi thứ đều phải thay đổi, đương nhiên không ngoại trừ ngoại hình của bản thân.

Nhược Nguyệt Vân mở cửa sổ ra, đồng thời cũng mở cửa chính của phòng, nàng dang tay cảm nhận ấm áp của khí trời nhẹ nhàng mơn trớn da thịt của mình.

Tâm phòng của Nhược Nguyệt Vân được xây ở hậu viện của Nhược gia, trừ những nô bộc làm vườn thì rất ít người lui tới. Vì vậy mà căn phòng đóng kín quanh năm suốt tháng bỗng dưng mở cửa cũng chẳng ai phát hiện ra.

Nàng bất giác mỉm cười gượng gạo, không biết mình nên vui hay nên buồn...

Đột nhiên, một loạt âm thanh náo nhiệt, đông đúc truyền vào tai của nàng. Dường như những tiếng động đó xuất phát từ bên trong Nhược phủ.

“Mau mang nguyên liệu vào phòng bếp, tối hôm nay phải chiêu đãi rất nhiều khách!” Là giọng nói của Lý tổng quản.

“Mau treo cái này lên.”

“A Tài, còn không mau quét sân!”

“... “

Nàng ưu nhã nâng khóe miệng, nở ra nụ cười ấm áp đến tận xương tủy, trùng hợp hôm nay chính là sinh thần của Nhược Hi Nhã!

Nhược Nguyệt Vân thầm vỗ tay tán thưởng, thật sự là trùng sinh đúng thời điểm a!

Nàng quan sát một lúc, cảm thấy bọn họ sẽ không ai phát hiện ra nàng, thế nên nàng bạo gan trốn ra ngoài.

May mắn cửa hậu không bị khóa lại. Đương nhiên sẽ không một ai nghĩ rằng kẻ nhút nhát, hướng nội như nàng sẽ rời khỏi căn phòng ấm thấp của mình. Chỉ là... họ sai rồi!

Nhược Nguyệt Vân vô cùng thông thả bước ra khỏi Nhược phủ, vô cùng sáng khoái nở nụ cười tươi tắn.

Không nghĩ bên ngoài lại đông đúc như thế, náo nhiệt như thế, quá nhiên lựa chọn trốn ra ngoài là một ý kiến sáng suốt.

Nhược Nguyệt Vân mãi miết ngó đông ngó tây, sự thích thú, hưng phấn tràn ra rõ ràng trên mặt, rất nhanh đã thu hút không ít ánh nhìn của mọi người.

“Tiểu cô nương kia là ai a? Thực xinh đẹp!”

“Trông chừng không phải là tiểu thư nhà giàu có, y phục thấp kém quá!”

“Là khất cái à?”

“Đẹp thế mà là ăn mày hay sao? Đáng tiếc a!”

“... “

Nàng cứ thế thoải mái đi, không một chút để tâm đến những lời bàn tán xung quanh. Trong lòng lại mỉm cười giấu cợt, kì thực, ta chính là phế vật mà các người đồn đãi a!

Chợt, trán nàng va phải một khuôn ngực cứng rắn, làm cho cái trán trắng nõn bỗng chốc đỏ ửng.

Đau chết nàng rồi!

Thật là, nàng chỉ mãi cười nhạt ở trong lòng mà không nhìn đường cẩn thận. Quả nhiên, người có chút ý niệm xấu xa liền bị trời phạt!

“Người không sao chứ?”

Bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp, từ tính lại nhẹ nhàng như nước chảy. Thanh âm không lớn cũng không nhỏ, đủ cho nàng cùng một vài người nghe thấy.

Vốn dĩ, Nhược Nguyệt Vân sẽ thành thật cúi đầu nhận lỗi, bởi lẽ chính nàng mới là người bất cẩn va phải hấn. Nhưng khi nghe thấy âm thanh vừa chân thành vừa mê hoặc lòng người ấy thì nàng không khỏi sinh ra cảm giác muốn vui đùa.

“Đau quá a!” Nàng khổ sở ôm trán, đem đôi mắt tròn xoe ngập nước vô cùng tội nghiệp ngược nhìn người kia.

A!

Hắn có một đôi mắt rất sâu, trong suốt như pha lê đen, giống như được khảm trên khuôn mặt hoàn mỹ, da thịt trắng nõn như quả trứng vừa mới bóc vỏ. Mái tóc dài mềm mại phủ qua trán trơn bóng, hàng mi dài đậm nét, quần áo trắng tinh tươm, vẻ tuấn tú cùng cốt cách không gì sánh kịp!

Một cơn gió nhẹ thổi qua, một vài sợi tóc tùy ý phất phơ trong gió, một hơi thở tươi mát tự nhiên phảng phất vào chóp mũi của Nhược Nguyệt Vân. Lúc này, ánh mắt hắn xinh đẹp như ánh sao, lại dịu dàng mang theo ý cười đắm thắm như làn nước mùa xuân, lẳng lẳng nhìn nàng.

Vẻ đẹp này, khí chất này cũng quá thần tiên rồi! Làm nàng có chút chần chừ, không nỡ ra tay trêu chọc hắn.

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý.” Đáy mắt của hắn xẹt qua tia áy náy, không ngại mình cao quý hơn nàng mà khẽ gập người xin lỗi.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho giật mình, có vài người khoa trương đến mức lấy tay che cái miệng mở thật to của mình.

Một vị công tử khí chất bất phàm cúi đầu trước một tiểu cô nương bần thiêu. Cũng quá khó tin rồi!

Nhược Nguyệt Vân cảm thấy nếu như nàng không tha thứ cho hắn thì sẽ lập tức ăn ngay dệp của đám người xung quanh!

“Khụ, ta không sao a!” Nàng hướng hắn nở nụ cười ấm áp, lộ ra hàm răng trắng muốt xinh đẹp. Bất giác làm cho nhịp tim của một người nào đó không cẩn thận bị lạc mất một nhịp.

“Hay là ta tặng người một bộ y phục, xem như quà tạ lỗi!” Hắn đỏ mặt ngại ngùng, lời nói thành khẩn khiến nàng không thể nào từ chối được.

Mỹ nam này thực khiến nàng hứng thú, không chỉ dung mạo tuấn tú mà còn có khí chất ưu nhã, cốt cách đẹp đẽ không ai sánh bằng. Hơn hẳn kẻ mà nàng từng si mê điên cuồng. Nghĩ lại, đúng thật nàng quá mức ngu ngốc.

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vừa hay Nhược Nguyệt Vân cần một bộ trang phục mới, nàng không cần nghĩ ngợi, lập tức nhoẻn miệng cười đồng ý.

“Người tên gì?” Để phá vỡ không khí yên ắng, ngọt ngào, hấn chủ động mở miệng bắt chuyện với nàng.

Nhược Nguyệt Vân nghiêng mặt nhìn hấn, cười khẽ, “Không phải trước khi hỏi tên ai đó thì phải tự giới thiệu trước hay sao?”

Hấn ngộ ra, đỏ mặt ngượng ngùng, thành thật trả lời nàng, “Ta tên Thương Phong.”

Tên rất hay a! Nhưng nghe qua có chút quen thuộc, dường như đã từng nghe trước đó, nhất thời nàng không thể nhớ ra.

“Ta là Dương Hoa!” Nàng ngẫm nghĩ, cũng chỉ có duyên gặp một lần, không nhất thiết phải cho hấn biết nàng là ai.

“Dương Hoa?... Người bao nhiêu tuổi?” Thương Phong trầm ngâm một chút liền hỏi tiếp.

Nhược Nguyệt Vân có cảm giác hấn đang thăm vấn nàng. Nhưng bởi vì hấn đặc biệt tốt nên nàng sẽ không so đo.

“Vừa tròn mười bốn.”

“Ha ha, người nhỏ hơn ta hai tuổi đấy.” Hình như lớn tuổi hơn người khác là một niềm vui!

“À... “ Nàng không mấy để tâm đến lời hăn nói, chỉ mãi miết ngắm nhìn xung quanh. Nhộn nhịp thật!

Không đến nửa khắc sau nàng cùng Thương Phong đã đứng trước một tiệm vải rất lớn, chỉ nhìn từ bên ngoài cũng đã biết hàng hóa ở đây xa xỉ đến mức nào. Nhược Nguyệt Vân âm thầm nuốt nước miếng, rất muốn xua tay đi nơi khác.

Nhưng Thương Phong thì lại khác, hăn cười rạng rỡ kéo nàng bước vào. Đến nơi, hăn nhìn nàng một lượt từ đầu đến chân, sau đó mới mở miệng nói với chủ tiệm:

“Mang cho ta một bộ ngân y và một bộ hồng y.” Vóc dáng nàng nhỏ nhắn lại đáng yêu như thế, nhất định mặc gì cũng đẹp, đặc biệt là hai loại màu sắc này.

Ông chủ của một cửa tiệm lớn quả nhiên làm việc rất có hiệu quả, chỉ một chốc đã mang ra hai y phục như lời Thương Phong nói. Ngân y tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh nhưng không chói mắt, màu sắc đậm bạc nhưng lại cực kì cao quý. Hồng y cũng không hề thua kém, màu sắc có phần sặc sỡ hơn, mang lại cảm giác tươi trẻ, tràn đầy sức sống.

“Này... có phải rất đắt không?” Tuy thật sự rất vừa ý nhưng nàng lại bâng khuâng đến giá cả. Chỉ là một cú đụng đầu thôi mà, Thương Phong hăn có cần chân thành đến mức này không chứ!

“Ngân lượng ta không thiếu, chỉ cần Hoa nhi thích là được.” Nói xong hăn lại phóng khoáng tặng cho nàng nụ cười ấm áp như gió xuân.

Nếu là Nhược Nguyệt Vân của kiếp trước, nàng sẽ lập tức si mê ngay, không cần bàn cãi. Nhưng khi đi hết một vòng sinh tử, nếm qua bài học của

kiếp trước, trái tim của nàng thật sự rất nhạy cảm, cũng rất cảnh giác.

Khoan đã, Hoa nhi? Ặc, nàng và hần thân thiết như vậy sao? Nếu như nàng khai báo thành thật, không phải hần sẽ gọi là Vân nhi hay Nguyệt nhi sao? Có chút nuốt không trôi!

“A ha ha, vậy sao, Thương Phong ca quả nhiên hào phóng mà. Vậy Dương Hoa không khách sáo.” Nhược Nguyệt Vân cười hì hì để giảm bớt cảm giác lạ lẫm này, nàng quay qua nhận lấy y phục từ tay ông chủ.

Không báo trước một tiếng, Nhược Nguyệt Vân co cẳng chạy mất, nhưng vẫn không quên đa tạ Thương Phong, đồng thời cáo biệt hần, “Dương Hoa đi đây. Có duyên ắt hần sẽ gặp lại.”

Nhìn bóng dáng mềm mại đáng yêu hòa tan trong đám người đông đúc trên đường, Thương Phong có chút hụt hẫng, cũng có chút luyến tiếc. Hần dõi theo nàng cho đến khi không thể thấy được nữa, khóe môi bất giác nhếch lên thành vòng cung tuyệt mỹ, hần lặp lại lời nói của nàng, “Có duyên ắt hần sẽ gặp lại...”

Nhược Nguyệt suýt chút không nhớ rõ đường về, nếu nàng nhớ không lầm thì kiếp trước nàng chưa từng được bước chân ra khỏi Nhược phủ một lần nào cả. Nhưng không hần, nếu nàng không tự vẫn chết mà vẫn sống hèn hạ như thế, nhất định sẽ có một ngày Nhược gia đuổi nàng rời khỏi phủ. Lúc đó không chút dói cũng sẽ bị người ta khi dễ chết.

Nàng vẫn là kẻ yếu mệnh...

Nhược Nguyệt Vân lén lút trở về phòng của mình, quả như nàng nghĩ, đến tận bây giờ vẫn không một ai phát hiện sự vắng mặt của nàng.

Nàng lặng lẽ thờ dài, lặng lẽ đóng cửa lại, tiếp tục giam lỏng mình. Có một câu hỏi lớn nàng vẫn luôn thắc mắc. Vì sao cùng sinh ra, cùng lớn lên nhưng cách đối xử của phụ mẫu với hai tỷ muội nàng lại hoàn toàn khác

nhau? Một người được cưng chiều, yêu thương hết mực, còn một kẻ thì bị chán ghét, vứt bỏ không thương tiếc! Chỉ vì tài sắc của nàng không sánh bằng Nhược Hi Nhã? Chỉ vì như vậy?

Cũng quá phũ phàng rồi!

Làm sao đây, càng ngẫm nghĩ nàng lại càng cảm thấy vô cùng bất công, vô cùng uất ức. Thật muốn trả thù bọn họ!

Nhìn hai bộ y phục trên bàn, ánh mắt Nhược Nguyệt Vân lóe lên tia sáng khó phát hiện, một loại tia sáng lạnh lẽo đến kinh người!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tác giả: Thập Nhất Bà Bà

“Tam ca, huynh về trễ.” Thương Dạ quay sang nhìn người vừa tiến vào phòng, hần lấy tay chóng cầm, bày ra nụ cười rất gian manh.

Thương Phong chẳng buồn để tâm đến hần, thuận tiện ngồi xuống, tự rót một ly trà cho chính mình.

“A Phúc nói đã thấy đệ đi cùng một cô nương xinh đẹp.” Thương Vũ trao đổi ánh mắt gian tà với Thương Dạ, song kiếm hợp bích công kích Thương Phong.

Thương Phong chỉ vừa hớp một ngụm trà, lại bị lời này của Thương Vũ dọa sợ, trực tiếp phun ra ngoài.

“Khụ khụ!” Rõ ràng là đang chột dạ!

Thấy thế Thương Vũ cùng Thương Dạ lại càng híp mắt nguy hiểm. Thương Hàn vốn không tin chuyện đó là sự thật nên chẳng hề quan tâm, rốt cuộc lại bị hành động kì quái của đệ đệ làm cho biến sắc.

“Tam ca à, chẳng phải trước nay huynh chưa từng đến gần nữ sắc sao? Không sợ khí chất của huynh bị vấy bẩn?” Thương Dạ cười vô cùng rạng rỡ, đối với chuyện của Thương Phong hần cực kì hứng thú.

Là huynh đệ ruột thịt đương nhiên hần hiểu rất rõ Thương Phong. Thương Phong tuy không lạnh nhạt, xa cách như Thương Hàn nhưng cũng

vô cùng bài xích với phụ nữ. Nếu như bắt gặp hần đi chung với người khác phải thì đó chính là chuyện kinh thiên động địa nhất!

“Chuyện đó là thật?” Thương Hàn rất cuộc không nhin được nữa, buộc phải mở miệng chất vấn.

Thương Phong cảm thấy ba ánh mắt đáng sợ này không thể không đề phòng, nhẹ ho một tiếng, chuẩn bị nhắc mông bỏ trốn.

“Tam đệ hình như không muốn trả lời.” Thương Vũ nhìn ra mưu đồ của Thương Phong, lập tức lấy tay đặt trên vai hần, hòng bắt hần lại, không để hần bỏ trốn dễ dàng như vậy.

Thương Phong thực sự khóc không ra nước mắt, xem ra lần này hần không muốn nói cũng không được.

“Phải.” Bạc môi mấp máy, thật lâu mới thốt ra được một tiếng.

“Không thể nào! Có phải nàng ta rất đẹp nên mới đánh gục được huynh? Đúng chứ!”

Thương Phong ngượng ngùng gật đầu. Dương Hoa trong mắt hần cực kì xinh đẹp, nàng có đôi mắt to tròn linh động, vô cùng thuần khiết, cũng vô cùng giảo hoạt. Đôi môi nhỏ nhắn màu hồng phấn kia nhìn qua thật mê người, thật ngọt ngào, khi nàng nhoẻn miệng cười lại có cảm giác ấm áp đến kì lạ. Hần, quả thật, rất muốn gặm làn môi đó!

Một cô nương được Thương Phong khen ngợi là xinh đẹp thì chắc chắn là khuynh quốc khuynh thành, không chừng cũng giống như hần, tựa nhiên thần tiên giáng thế!

Trong kinh thành có vô số cô nương dung mạo tuyệt sắc. Nhưng chỉ sợ không thể sánh bằng giai nhân trong lòng của Thương Phong. Nếu nói đến đẹp nhất, đoan trang nhất thì có thể là...

“Nhược Hi Nhã?” Thương Vũ cố gắng sàng lọc tất cả mỹ nữ trong thành, cuối cùng nhớ đến vị tài nữ có một không hai của Nhược phủ, bất giác thốt lên.

Thương Phong tuy không biết dung mạo của Nhược Hi Nhã nhưng hẳn ít nhiều cũng đã nghe tiếng tăm lừng lẫy của nàng ta. Tuy chỉ mới mười ba tuổi nhưng đã là đệ nhất tài nữ của Bạch Vân quốc, không những xinh đẹp mỹ lệ mà còn tinh thông cầm kỳ thi họa, đúng là nữ nhân hiếm có.

“Không phải nàng ta.” Dương Hoa không thể nào là một thiên kim tiểu thư giàu có, mặc dù nàng thanh khiết, khí chất ưu nhã nhưng y phục của nàng lại cực kì bụi bặm, dơ bẩn.

“Gì chứ, còn có mỹ nữ nào đẹp hơn Nhược Hi Nhã?” Thương Dạ cũng gật gù không kém Thương Vũ, tuy hẳn không sành sỏi đám nữ nhân đó bằng nhị ca nhưng cũng biết không ít. Hẳn vẫn chưa thấy ai có thể vượt qua được Nhược Hi Nhã!

“Đây là chuyện của ta, không cần đệ và nhị ca quan tâm.”

“Ha ha, là sợ huynh cướp mất giai nhân của đệ sao?” Thương Vũ cười đến khoái trá, mắt phượng đào hoa híp lại đầy nguy hiểm.

Hắn nổi tiếng là phong lưu, yêu nghiệt, trên đời lúc nào cũng có một mỹ nhân ngồi lên, ôm ấp hôn hít là điều không thể thiếu, chưa có ai có thể vượt qua lưới tình của hắn.

Nhưng thiên hạ vẫn truyền nhau rằng, Thương Vũ thiếu gia là người đa tình cũng là kẻ bạc tình, một nữ nhân tồn tại trong vòng tay hắn không quá hai ngày. Đối với hắn, nữ nhân chỉ là món đồ chơi không hơn không kém!

Thương Phong chột lạnh mặt, nhưng tuyệt nhiên không nói lời nào.

“Đừng dọa huynh chứ, nhị ca háo sắc nhưng cũng sẽ không vô lại đến mức đệ muội cũng không tha.” Thương Vũ biết lời đùa cợt của mình làm cho Thương Phong tức giận nên lập tức cười hiền hòa giải thích. Đừng nghĩ Thương Phong thường ngày ôn nhã, dễ gần thì có thể chọc giận. Một khi hẳn đã tức giận thật sự thì đừng hòng kẻ nào có thể sống sót.

“Không đùa nữa. Ta có chuyện cần bàn với các đệ.” Thương Hàn trầm mặt thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói.

Thương Vũ cùng Thương Dạ nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ lạnh băng của Thương Hàn liền biết điều, gương mặt trở nên nghiêm túc, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn lắng nghe hẳn nói.

“Chúng ta cần một kế mẫu.”

“Cái gì!” Cả ba huynh đệ Thương Vũ, Thương Phong, Thương Dạ đều đồng thanh thốt lên, gương mặt lộ ra vẻ nghi hoặc cùng khó tin thật lớn.

“Đó là di nguyện trước khi chết của phụ thân, ông ta muốn có một thê tử nhỏ để tang cho ông ta.” Thương Hàn nhàn nhạt trả lời, không bận tâm đến vẻ mặt thảng thốt của ba đệ đệ.

“Xì, lão già đó chỉ giỏi làm trò!” Thương Dạ một bên đập mạnh xuống bàn, một bên bĩu môi khinh thường.

“Lão ta không thể vô si hơn được sao?” Thương Vũ cũng khinh thường không kém, hậm hực vì mình lại là con của ông ta.

“Đệ không có ý kiến.” Thương Phong vẫn nhẹ nhàng, điềm đạm như cũ, uống một ngụm trà để làm dịu đi cơn giận dữ trong lòng.

“Chọn tân nương thích hợp đi.”

Thương Vũ nghe thế liền vội vàng tiến cử, “Nhược Nguyệt Vân!”

Ba cặp mắt còn lại đồng thời nhìn về phía hắn, thỉnh cầu một lời lý giải thỏa đáng.

“Nhược Nguyệt Vân chẳng phải là phế vật của Nhược gia hay sao, nàng ta không có tài cũng chẳng có sắc, sớm đã bị Nhược Hi Thái ghét bỏ. Cưới một thê tử như thế không những thích hợp với lão già mà còn không tốn bạc! Quá tiện lời rồi.”

Bốn người nhìn nhau, xem ra không có ai phản đối, cuối cùng, “Chọn nàng ta đi!”

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tác giả: Thập Nhất Bà Bà

Màn đêm giăng xuống, bên trong Nhược phủ là một mảnh náo nhiệt, ồn ào, hoàn toàn đối lập với tấm phòng của Nhược Nguyệt Vân. U tối, lạnh lẽo đến rợn người.

“Đại tiểu thư, nô tì mang cơm đến cho người.” Vẫn như thường lệ, Như Lan mang cơm đến cho nàng, nhưng hôm nay thức ăn sạch sẽ hơn rất nhiều, cũng phong phú hơn.

“Người đến sớm?” Bên trong truyền ra giọng nói mềm nhẹ, ngọt ngào của thiếu nữ.

Như Lan vừa nghe liền giật mình, hình như đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Nhược Nguyệt Vân nói chuyện. Giọng nói nhẹ nhàng như thế, quả thật làm xao xuyến lòng người. Bất quả, với không gian hiện tại thì không thích hợp chút nào.

Như Lan vẫn nhát gan như cũ, sợ đến mức tái xanh cả mặt, đến giọng nói cũng run rẩy không thôi, “Vâng ạ, h-hôm nay là... là sinh thần của nhị tiểu thư.”

Ánh trăng màu bạc mờ ảo xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng. Trùng hợp rơi lên gương mặt thanh tú của nàng. Chỉ thấy đôi môi anh đào kia nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp. Có chút lung linh huyền ảo, cũng có chút quý dị nói không nên lời.

“Nha! Vậy sao? Ta không có quà gì cả, thôi thì người thay mặt ta chúc mừng mọi người vậy.” Giọng nói nhẹ tênh trong gió, nghe qua chẳng có gì đặc biệt cả.

Như Lan lập tức vâng lời, khê đẩy cửa ra, đặt khay cơm xuống đất rồi chạy thục mạng, giống như nàng ta vừa mới gặp ma. Là một con ma cô đơn rất thèm thịt người!

Đợi cho Như Lan đi thật xa nàng mới thắp nến lên, ngọn nến nhỏ bé nhanh chóng tỏa ra ánh sáng, làm cho căn phòng phụt một cái sáng rực hẳn lên. Nhược Nguyệt Vân lặng lẽ ngồi trước gương mỉm cười quý dị.

Nhược Nguyệt Vân đang vận bộ ngân y thánh thoát, thoát tục. Thương Phong phán đoán không sai, y phục này mặc trên người nàng đúng thật rất đẹp, cũng rất mê người, vô cùng thích hợp.

Nàng đang trong độ tuổi trưởng thành, sớm đã phát dục trở thành thiếu nữ yêu kiều. Vóc dáng uyển chuyển linh động, có lồi có lõm. Hai khóa căng tròn đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, thực sự là yêu tinh vạn người mê!

Nàng tự vấn tóc cho mình, một kiểu tóc đơn giản nhưng không kém phần trang nhã. Vấn xong, có vài sợi tóc được đặt trước ngực, phía sau phần tóc dài sông mượt còn lại được xõa ra dài qua cả hông. Màu trắng tinh khôi của y phục đối lập với màu đen tuyền của tóc, tạo ra cảm giác cực kì hòa nhã, cũng thực đặc biệt.

Gương mặt nàng vốn dĩ trắng nõn mỹ lệ, không cần trang điểm vẫn rất đẹp. Làn môi nhỏ xinh không tô mà đỏ, đôi con ngươi màu hổ phách sáng trong, giống như có thể nhìn thấu tâm can của người khác.

“Ngạo à, thiếp chuẩn bị chu đáo như thế là để gặp chàng nha.” Trong gương phản chiếu dung nhan xinh đẹp của Nhược Nguyệt Vân, thấy được

môi hồng nở ra nụ cười cực kì tươi tắn, thế nhưng đáy mắt của nàng không hề có một tia cười, dù là nhỏ nhất.

Nhược phủ ---

“Ha ha, Nhược thừa tướng, chúc mừng ông a!”

Các quan lại lớn nhỏ đều có mặt đầy đủ, rối rít xởi lời chúc mừng Nhược Hi Thái không ngừng.

Nhược Hi Thái rõ ràng đã cười đến mức mắt híp lại thành một đường chỉ mỏng mà vẫn giả như khiêm tốn, không biết gì, “Chúc mừng gì chứ, cũng chỉ là sinh thần thứ mười ba của tiểu nữ nhi thôi. Ha ha!”

Một lão quan nhỏ bé lập tức chen miệng nịnh nọt: “Như vậy mới đáng để chúc mừng a! Nhược thừa tướng xem, Hi Nhã tiểu thư tuổi nhỏ mà tài sắc đã vẹn toàn, bây giờ đã mười ba tuổi, hai năm nữa thôi là có thể tiến cung làm phi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lão quan kia vừa nói xong liền được những lão quan còn lại đồng ý, hưởng ứng vô cùng nhiệt tình.

Nhược Hi Thái sung sướng tràn ra cả mặt, vỗ bộp bộp lên vai của lão quan lúc này, “Nói hay lắm! Mau, mau uống một ly với ta.”

Nhược Hi Nhã đứng ở phía trong, nghe phụ thân cùng một số vị quan trò chuyện vui vẻ như thế, nàng ta thầm mở cờ trong bụng.

Đúng vậy, bây giờ nàng đã là đệ nhất tài nữ của Bạch Vân quốc, có tài lại có sắc, không ai sánh bằng. Nàng vào cung làm phi là chuyện hiển nhiên, rồi đến một lúc nào đó, nàng sẽ trở thành phượng hoàng thực sự, mẫu nghi thiên hạ!

“Nhã nhi, còn không mau ra ngoài, các vị vương gia đã đến đầy đủ a!” Hạ Ninh Chi thúc giục con gái bảo bối, không chỉ Nhược Hi Thái nóng lòng mà cả bà ta cũng vậy. Một khi con gái là phi tử hay vương phi của hoàng gia, mẫu thân như bà ta cũng được thơm lây không ít.

“Nương, Cảnh vương gia còn chưa tới đâu!” Nhược Hi Nhã không vui rũ mắt, người nàng ngưỡng mộ chính là Cửu vương gia Nam Cung Ngạo, hẳn không chỉ anh tuấn bất phàm, hơn nữa còn là người kế vị Hoàng đế sau này, gả cho hẳn mới đích thực là lựa chọn sáng suốt.

Đúng lúc đó, cả Nhược phủ chợt yên ắng đến lạ thường, toàn bộ khom người cung kính hành lễ với người vừa xuất hiện. Một thân cẩm bào đen tuyền, vầng trán rộng, lông mi dày rậm cúi xuống che đi đôi mắt, bạc môi cương nghị. Bởi vì chinh chiến ở sa trường nhiều năm, làn da bị phơi nắng trong thời gian dài nên có màu đồng cổ nam tính quyến rũ.

Là Nam Cung Ngạo!

Nhược Hi Nhã như muốn hét thật to, tim nàng đập rối loạn cả lên, ánh mắt nhìn Nam Cung Ngạo cực kì trìu mến, cũng cực kì thèm khát.

Cứ tưởng một người lạnh lùng như hẳn đã không bao giờ đến một buổi tiệc sinh thần nhỏ bé như thế này, nhưng không ngờ hẳn lại đến! Rõ ràng là hẳn xem trọng Nhược Hi Nhã nàng!

Nhược Hi Nhã nóng ran cả mặt, cuống quýt bước ra ngoài. Bước chân cố gắng đi thật nhanh nhưng vẫn giữ phong tư thướt tha, cử chỉ đúng mực. Nhược Hi Nhã cúi người hành lễ:

“Hi Nhã tham kiến Cảnh vương gia.”

Khuôn mặt bầu bầu, xinh đẹp thanh lệ, một đôi mị nhãn tiêu hồn, khi chuyển động rất là quyến rũ người. Cái mũi thẳng, miệng anh đào nhỏ

nhân, thêm vào trang điểm kỹ lưỡng cùng tư thái mềm mại, khiến Nhược Hi Nhã nhìn tổng thể rất là lộng lẫy, khiến người ta không thể rời mắt.

Tất nhiên Nam Cung Ngạo cũng không ngoại lệ! Hắn dường như đã xao lòng với vẻ đẹp ngọt ngào này, bất giác tiêu không ít hàn khí của mình, giọng nói cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Hi Nhã tiểu thư không cần câu nệ lễ nghi.”

Nhược Hi Nhã ngượng ngùng đứng lên, hướng Nam Cung Ngạo cười mỉm, đôi gò má trắng nõn chột đỏ ửng mê người.

Nhược Hi Thái cùng Hạ Ninh Chi vừa thấy cảnh này liền sung sướng rơn cả người. Xem ra, việc trở thành người của hoàng gia không còn là chuyện gì xa xôi nữa!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tác giả: Thập Nhất Bà Bà

“Cảnh vương gia, thật hân hạnh, lão thần không nghĩ ngài sẽ đại giá quang lâm đến Nhượng phủ.” Nhượng Hi Thái cất bước đến gần Nam Cung Ngạo, gặp người hành lễ, lời nói khách sáo theo lễ nghi thông thường.

“Ta vốn không muốn đến, nhưng dù gì Nhượng thừa tướng cũng là đại thần của Bạch Vân quốc, ta không thể không nể mặt.”

Nam Cung Ngạo giống như thực kính trọng Nhượng Hi Thái, nhưng lại thấy trong lời nói của hắn không có chút cảm tình nào. Cứ như thế Nam Cung Ngạo hắn ở vương phủ cực kì buồn chán, đến đây chỉ để giải trí.

Nhượng Hi Thái nghe thế liền tái mặt, khẽ sững người, nhưng rất nhanh đã lấy lại thái độ tươi cười như cũ, “Nhã nhi à, con giúp phụ thân chiêu đãi Cảnh vương gia nhé!”

Nhượng Hi Thái lấy lý do phải tiếp đãi một số vị quan có thân tình với lão để lui đi, để lại Nam Cung Ngạo và Nhượng Hi Nhã ở cùng với nhau, tạo điều kiện thuận lợi cho bọn họ nảy sinh tình cảm.

“Ta không thích những nơi ồn ào.” Bạc môi của Nam Cung Ngạo khẽ nhếch lên, lời nói thể hiện rõ sự chán ghét cực độ.

Nghe thấy thanh âm lạnh nhạt nam tính kia, Nhượng Hi Nhã rối loạn cả nhịp tim đập, lời nói cũng không mấy lưu loát, “Th-thiếp có thể mời ngài

đến hậu viên?”

Nam Cung Ngạo đồng ý, sánh bước cùng giai nhân thoát ly khỏi Nhược phủ âm ỉ. Hậu viên của Nhược gia không phải rộng lớn như hậu viên trong Cảnh vương phủ của hắn, nhưng ở đây lại trồng rất nhiều hoa, mỗi đóa hoa đều đẹp rực rỡ giữa màn đêm u tối.

“Những đóa hoa này là... “

“Là thiếp trồng!” Nhược Hi Nhã ngượng ngùng cười, chạy đến ngắt một cành hoa mẫu đơn vừa chớm nở, “Vương gia... ưm... ngài có thể cài nó lên tóc cho thiếp?”

Nam Cung Ngạo thoáng ngẩn ra, nhìn thấy gò má mềm mại đỏ ửng của giai nhân, lại thêm đôi môi hồng hào khẽ mím lại, hắn không nhẫn tâm từ chối.

“Được.” Nam Cung Ngạo từ trước đến nay chưa từng làm chuyện này bao giờ, đương nhiên có chút vụng về, lâu thật lâu hắn mới cài xong, lại vô tình làm rối búi tóc của Nhược Hi Nhã.

“Hay là để thiếp chải tóc lại một chút? Ngài ở đây đợi thiếp có được không?”

Nam Cung Ngạo gật đầu, dù gì thì chính hắn là kẻ khiến Nhược Hi Nhã phải trang điểm lại, đợi nàng xem như là xin lỗi nàng.

“Cảnh vương gia có vẻ rất thích hoa phù dung?” Đột nhiên một giọng nói mềm mại, ưu nhã vang lên, phá tan sự tập trung ngắm nhìn của Nam Cung Ngạo dành cho đóa hoa phù dung mọc lẻ loi giữa đám hoa mẫu đơn rực rỡ.

Nam Cung Ngạo cảnh giác xoay người, muốn biết kẻ nào to gan làm phiền hắn. Rốt cuộc phượng mâu lãnh huyết chạm trúng một ánh mắt thanh

khiết nhưng cực kì sắc bén.

Mi loan loan, con người như nước trong suốt, mũi thẳng khéo léo, môi đỏ mọng hơi hơi cong lên, phong tình vạn chủng, có thể làm cho nam tử trong thiên hạ si mê điên cuồng. Dung nhan xuất trần tuyệt mỹ, như thược dược đón gió, như hoa sen mới nở, da thịt nhẵn nhụi, đường cong như núi non trùng trùng điệp điệp mê người.

Người này là... tiên?!

Nam Cung Ngạo nhìn đến ngây ngẩn cả người. Nếu như Nhược Hi Nhã khiến hấn kinh diễm thì mỹ nhân trước mặt khiến hấn rung động đến mức quên chính mình là ai!

Nhược Nguyệt Vân giống như không thấy ánh mắt mê muội kia của Nam Cung Ngạo, “Hoa phù dung thay đổi màu sắc từ sáng sớm cho tới chiều tối. Khi hoa phù dung nở là màu trắng hoặc hồng nhạt, về sau thì chuyển dần sang màu đỏ, rồi đỏ sẫm. Đẹp nhất là loài hoa trong ngày chuyển ba màu, sáng màu trắng, trưa màu hồng, buổi tối màu đỏ sẫm. Còn có một loại phù dung sau khi nở hoa, ngày thứ nhất màu trắng, ngày thứ hai màu vàng tươi, ngày thứ ba màu hồng và ngày thứ tư màu đỏ sẫm.”

“Ngài xem, có phải phù dung rất thích biến hóa, cũng giống như con người, rất hay thay đổi thái độ, thay đổi cả -- bộ mặt!” Lời nói nhẹ tựa như lông hồng nhưng câu từ cực kì bén nhọn, không khéo người lắng nghe sẽ trúng phải một nhát dao chí mạng.

Nam Cung Ngạo chính là người bị đâm bởi nhát dao đó. Hấn cảm thấy đau đớn, đau đớn thay cho Nhược Nguyệt Vân! Trông qua nàng chỉ vừa mới mười sáu tuổi, thế nhưng từ miệng nàng lại thốt ra một câu nói mang đầy ý tứ chế giễu, trào phúng như thế. Phải chăng nàng đã trải qua điều gì đó cực kì khổ sở?

“Ha ha, nhưng hoa phù dung là loài hoa tinh mỹ, không thể nào so sánh với con người, đúng chứ?” Nhược Nguyệt Vân trầm tư một chút rồi lại bật cười, khóe miệng cong lên, trên má liền hiện ra lúm đồng tiền sâu hoắm.

“Nàng nói không sai!” Nam Cung Ngạo không thể không thừa nhận lời nói của nàng rất giống với ý nghĩ của hắn - một người lớn lên trong hoàng cung thâm hiểm, tranh đấu không ngừng, mỗi người đều diện cho nhau một bộ mặt, có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Nhược Nguyệt Vân khẽ cười, cười tươi ngoài miệng, nhưng lại cười lạnh trong lòng! Nàng ngồi xuống học tập động tác ngắt hoa của Nhược Hi Nhã, ngắt đóa hoa phù dung kia đưa cho Nam Cung Ngạo.

“Phiền Cảnh vương gia tặng đóa hoa này cho Nhã nhi giúp ta, nói nàng đây là quà sinh thần ta đặc biệt tặng cho nàng!” Nói xong, nàng lại xoay người rời khỏi, không để cho Nam Cung Ngạo kịp trở tay.

“Nàng là...?”

“Nhược Nguyệt Vân!”

Nhìn bóng dáng giai nhân biến mất trong ánh trăng bạc mờ ảo, Nam Cung Ngạo cảm thấy tiếc nuối không thôi. Nhưng bất giác hắn giật mình, Nhược Nguyệt Vân chẳng phải là đại nữ nhi của Nhược Hi Thái hay sao? Nàng chính phế vật, xấu nhan lại bất tài vô dụng? Một điểm cũng không giống!

Hắn cúi xuống nhìn hoa phù dung trong tay mình, “Tặng phù dung cho Nhược Hi Nhã... Chính là có ý gì?”

Nam Cung Ngạo âm trầm suy nghĩ, giống như đã phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt chợt sắc lạnh cực hạn, trong vô thức mà bóp nát đóa hoa trong tay.

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đến khi Nhược Hi Nhã quay trở lại thì Nam Cung Ngạo mới bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của chính mình.

“Vương gia, trên tay ngài... đang cầm gì thế?” Nhược Hi Nhã bẽn lễn vén sợi tóc đen dài của mình ra sau vành tai, mắt hạnh vô tình đảo qua bàn tay đang nắm chặt của Nam Cung Ngạo, nhìn không được mà buộc miệng hỏi.

Nam Cung Ngạo vô thức thả lỏng tay, nhìn chăm chăm vào đóa hoa xinh đẹp bị bóp nát trong tay mình, hẳn có chút ghen nơi đáy lòng.

“Một đóa hoa xinh đẹp bị dập nát, không biết là do ta vô tình hay cố ý...”

Nam Cung Ngạo không hề nâng mắt lên nhìn Nhược Hi Nhã nhưng nàng ta cảm nhận được rất rõ ánh mắt của hắn rét lạnh đến tận xương tủy. Nụ cười trên môi Nhược Hi Nhã chột cứng đờ, hình như trong lúc nàng đi đã xảy ra chuyện gì đó không mấy tốt đẹp!

-----tuyển phân cách-----

Vừa nhớ đến gương mặt thương hại vô cùng buồn cười của Nam Cung Ngạo, Nhược Nguyệt Vân không khỏi phun ra một tràng cười vô tận.

Suýt chút nữa hắn đã làm nàng cảm động đến mức rơi nước mắt. Nhưng mà, thật đáng tiếc, chính tuyệt tình ở kiếp trước của hắn đã khiến nàng thất

vọng, không có khả năng động tâm với hãn thêm một lần nào nữa!

Nhược Nguyệt Vân thong thả xõa ra mái tóc dài mềm mượt, cỡi xuống ngoại y trắng ngần diễm lệ. Đến khi trên người nàng chỉ còn lại chiếc yếm nho nhỏ màu hồng phấn bao trọn lấy đôi gò bồng đào tròn trịa đầy đặn cùng với chiếc tiết khố màu trắng thuần khiết thì mới dừng động tác lại.

Chân ngọc trắng nõn chậm chạp thả xuống dòng nước lạnh lẽo đến run người. Từng chút từng chút chìm xuống, cuối cùng cả thân thể mềm mại của Nhược Nguyệt Vân lặn sâu xuống thùng gỗ mục nát.

Nhược Nguyệt Vân cắn răng cố chịu đựng từng đợt lạnh lẽo đánh thẳng vào da thịt của nàng, qua một lúc sau, khi đã thích nghi được nhiệt độ cực thấp của nước thì nàng mới vươn tay vốc nước lên mặt mình, lên cổ, lên vai.

Một tiểu thư vô dụng bị phụ mẫu vứt bỏ như nàng thì làm sao có được ân quệ được tắm nước nóng? Ngay cả một bữa ăn tử tế cũng chẳng có. Nàng vẫn nên cảm tạ trời đất đã để nàng sống sót tận mười sáu năm!

Thương Vũ cho rằng mình bị hoa mắt!

Hãn sững sờ nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang tắm trước mắt, hôm nay hãn thực sự là gặp được tiên nữ rồi!

Nếu không phải vì hãn cảm thấy buồn bực khi ở buổi tiệc sinh thần nhàm chán, muốn đi vòng quanh Nhược phủ thì hãn không thể vô tình nhìn thấy một màn tiên nữ tắm rửa đầy kích thích này!

Khi nhận được lời mời tham dự tiệc sinh thần thứ mười lăm của Nhược Hi Thái, Thương Vũ hãn chính là người đầu tiên giành lấy, cương quyết đòi đi cho bằng được. Nếu như bỏ qua cơ hội gặp đại mỹ nhân Nhược Hi Nhã thì danh xưng Phong lưu công tử của Thương Vũ hãn nên phế đi là vừa!

Không muốn nói nhưng thực chất bản tính của Thương Vũ cực kì háo sắc, nơi đâu có mỹ nữ thì khẳng định nơi đó hẳn từng ghé qua. Cũng chính bởi vì vẻ ngoài Thương Vũ tuấn mỹ yêu nghiệt nên không một rừng hoa nào dám từ chối hẳn.

Nhược Hi Nhã quả nhiên không làm Thương Vũ thất vọng, đoan trang mỹ lệ, vô cùng hợp khẩu vị của hẳn. Chẳng qua nàng ta cũng tầm thường chẳng kém những ả nữ nhân khác! Mắt hạnh yêu mị tràn ngập ham mê hư vinh một mực dán chặt lên người Cảnh vương gia Nam Cung Ngạo khiến hẳn chán ghét không thôi.

Nữ nhân rốt cuộc cũng chỉ là thứ ti tiện dùng làm ấm giường, không thể tin tưởng, cũng không thể yêu thương!

Nhưng mà tiên nữ trước mặt Thương Vũ lại khiến hẳn thay đổi suy nghĩ của bản thân mình. Không kể đến dung nhan tuyệt thế của nàng, chỉ bằng đôi thủy mâu xinh đẹp như hắc lưu ly kia cũng đủ đắm chìm cả tâm tư của hẳn.

Dường như cảm nhận được một ánh mắt nóng rực như lửa đốt đang đắm đắm nhìn mình, nụ cười trên môi đỏ mọng Nhược Nguyệt Vân chợt tắt ngấm, vội vàng vươn tay bắt lấy y phục vắt trên tấm bình phong.

Nhưng xem ra nàng ra tay vẫn chậm hơn Thương Vũ một nhịp. Hẳn từ trên nóc nhà bay xuống, trùng hợp lướt qua cầm lấy ngân y của nàng.

“Trả cho ta!” Nhược Nguyệt Vân lạnh mặt ra lệnh, cả cơ thể cố gắng lặn thật sâu xuống, không để cảnh xuân phơi bày trước mắt kẻ lạ mặt.

Thương Vũ nhoẻn miệng cười vô lại, mang y phục trên tay đưa lên chóp mũi của hẳn, từng ngậm hít lấy hương thơm ngọt ngào của người ngọc.

“Người... vô si!” Nhược Nguyệt Vân bị hẳn chọc đến đỏ ửng cả mặt, chỉ muốn thổ huyết chết đi ngay tại chỗ!

Có nữ nhân nào có thể chịu đựng được cảnh tượng này chứ? Bản thân thì gần như trần trụi nấp trong nước, trước mắt là một mỹ nam phong hoa tuyệt đại đang gửi y phục bản của mình. AAA! Mau cho nàng một cái lỗ để chui vào đi! Xấu hổ chết đi được!

Thương Vũ một thân hồng y đỏ rực, cổ áo không biết là cố tình hay vô ý mà mở thật rộng, nhìn thấy được khuôn ngực trắng nõn mà rắn chắc. Gương mặt hào hoa yêu nghiệt, một đôi mắt xếch tà mị, hàng lông mi vừa dài vừa cong ngay cả nữ nhân cũng phải ganh tỵ, mũi cao thẳng mê người, môi khê nhếch tản ra mùi thơm ngát khi nói chuyện.

Thương Vũ từ trước đến nay luôn tự hào về vẻ ngoài mê người của mình, hẳn dám chắc không một nữ nhân nào có thể cự tuyệt hẳn. Vậy mà đại mỹ nữ trước mặt không những không mê luyện hẳn mà trong mắt đẹp của nàng còn ẩn chứa lửa giận ngút trời!

Quả nhiên, nữ nhân hẳn xem trọng không hề tầm thường! Rất đặc biệt, rất thú vị!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Nhược Nguyệt Vân khinh thường liếc nhìn kẻ tự luyện trước mặt, mắt đẹp tràn ra lửa giận đang cháy bùng bùng đủ để thiêu chết Thương Vũ.

“Trả! Y! Phục! Lại! Cho! Ta!” Nhược Nguyệt Vân gằn ra từng chữ, hoa dung vì thẹn, vì giận mà nhuộm sắc đỏ kiêu diễm.

Thương Vũ không những không trả mà hãn còn cố tình ôm ấp, vuốt ve ân y trước mặt nàng. Nhược Nguyệt Vân cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung!

Thương Vũ càng nhìn càng cảm thấy trước mặt mình không phải là phàm nhân! Nàng có đôi mắt to tĩnh lặng, chứa đầy ưu tư, môi nhỏ xinh đỏ mọng. Làn da tuyết trắng nhẵn nhụi, giống như chỉ cần véo nhẹ là sẽ chảy ra nước.

Nàng là tiên nữ!

Đúng! Chắc chắn là như vậy!

Nhược Nguyệt Vân không hề tin tưởng Thương Vũ sẽ trả y phục lại cho mình, hơn nữa bây giờ nàng đang trong tình trạng không mảnh vải che thân, làn nước cũng trong suốt rất dễ dàng nhìn xuyên thấu qua. Ngâm càng lâu càng bất an.

Nàng thử đánh liều một phen, tay ngọc vươn ra bắt lấy chiếc rèm che, giật mạnh xuống, sau đó nhanh chóng đứng dậy quấn rèm lên người.

Thương Vũ thoáng ngán người, không nghĩ nàng sẽ hành động táo bạo như thế, bỗng chốc hương thơm của thiếu nữ quanh quẩn ngay bên chóp mũi, một làn gió đánh tới hòng đoạt lại y phục trên tay của Thương Vũ.

Nhược Nguyệt Vân ngàn tính vạn tính cũng không ngờ mình sẽ vấp phải vải thô trên người mà bổ nhào về phía trước. Chết tiệt, cái rèm quá dài rồi!

Thương Vũ theo bản năng giơ tay ôm lấy giai nhân khi nàng ngã nhào vào người mình, nhưng lại không cẩn thận bị khí lực quá bất ngờ của nàng làm cho ngã nằm trên đất.

Tuy bị mỹ nhân đè lên người nhưng Thương Vũ không hề tức giận chút nào, thay vào đó là cảm giác hạnh phúc ngập tràn!

Thân thể mềm mại nhẵn nhụi, hương thơm nhàn nhạt thanh khiết đặc trưng của thiếu nữ. Một tên nam nhân bình thường như hắn làm sao có thể chịu đựng được!

Ngay lập tức, một cỗ khô nóng lan tỏa khắp người của Thương Vũ, bộ phận nào đó nhanh chóng bị khiêu khích làm cho thức tỉnh, khí lực bùng bùng.

Nhược Nguyệt Vân nhạy cảm phát hiện được một vật cứng ấm nóng đang chia thẳng vào đùi ngọc của mình, không cần nghĩ cũng biết đó là thứ gì, phụt một cái khuôn mặt tuyệt thế đỏ như gấc. Nàng ngượng ngùng ngo nguậy muốn đứng lên.

Thương Vũ bắt lấy eo của nàng, giọng nói trầm khàn mê hoặc thủ thi bên tai nàng, “Nếu không muốn ta ăn nàng sạch sẽ, thì tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn nằm yên!”

Nhược Nguyệt Vân cực kì thức thời, lập tức dừng động tác khơi lửa của mình, khó khăn áp chặt thân thể lên người của Thương Vũ.

Hai khóa rất tròn đẽ ép lên khuôn ngực trắng nõn rắn chắc của Thương Vũ, hần tinh tế cảm giác được hai đỉnh hồng mai đang khấn trương đứng thẳng. Mảnh vải thô xóc xếch miễn cưỡng chỉ che được ít da thịt trơn bóng của Nhược Nguyệt Vân.

Thương Vũ thiếu chút đã phụt máu mũi ngất ngay tại chỗ. Chưa bao giờ hần trải qua một kích thích lớn đến như thế, bàn tay to lớn chịu đựng không được mà chậm rãi di chuyển trên làn da mềm mại của Nhược Nguyệt Vân.

“Người làm cái.....” Nàng hoảng hốt kháng cự, còn chưa nói hết câu mà đã bị hần nuốt trọn vào bụng.

“Làm việc có thể hạ hỏa!”

Hần nhấm nháp vành môi mềm mại, tiếp đến ép buộc nàng há miệng để hần công thành chiếm đất! Lưỡi linh hoạt luồn vào khoang miệng của người ngọc, quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho màu hồng phấn, tham lam mút lấy hương vị thơm ngọt của nàng.

Nhược Nguyệt Vân bị hần hôn đến mê muội, kháng cự dần dần yếu đi, cuối cùng còn lại chỉ là tiếng rên rỉ đầy ái muội.

Bàn tay trắng ngần của Thương Vũ chạy dọc từ eo nhỏ của nàng xuống đến cái mông đầy đặn tròn trịa, dùng sức xoa bóp, nhào nặn.

Nhược Nguyệt Vân bị hành động của hần làm thức tỉnh, vội vàng vùng vẫy, dứt khoát thoát khỏi nụ hôn của hần.

“Người..... lưu manh!” Nàng tức giận tát lên gương mặt tuấn mỹ vô trù của Thương Vũ, mạnh mẽ đứng dậy, lùi về sau hàng chục bước chân, hoa dung sớm đã giàn giụa lệ.

Thương Vũ sau đó cũng đứng lên, vô lại lè lưỡi liếm liếm vành môi còn vương nước bọt, cũng không rõ đó là nước bọt của hần hay của nàng.

Hắn không đành lòng nhìn nàng rơi lệ, rớt cuộc thở dài một hơi, quyết định không tiến lên ôm ấp nàng.

“Lần này là Thương Vũ ta đường đột, thực xin lỗi.” Thương Vũ hạ mình xin lỗi một nữ nhân là chuyện không bao giờ xảy ra, vậy mà bây giờ Thương Vũ lại làm như thế, điều đó chứng tỏ giai nhân trước mặt đã đánh động rất lớn trong lòng hắn.

“Ta không thể ở đây lâu hơn được nữa, lần sau ta nhất định đến gặp nàng.” Nói xong Thương Vũ thoát biến mất khỏi phòng. Nhược Nguyệt Vân như trút được gánh nặng, liền thở phào nhẹ nhõm, chân nhũn ra ngã ngồi trên đất.

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thương Dạ không biết từ bao giờ đã có mặt tại phòng của Thương Vũ, ngồi im lặng một cách bất thường.

Thương Vũ cau mày tỏ vẻ không hài lòng: "Đệ vào đây làm gì?"

Mặt ngọc của Thương Dạ một chút cũng không biến sắc, chỉ nhàn nhã nở ra nụ cười hơi hợt thường ngày: "Không có gì, chỉ là đệ muốn biết kết quả sớm hơn mọi người."

Thương Vũ đóng cửa phòng lại, tiến lại gần Thương Dạ, lãnh ý càng tỏa ra nặng hơn: "Đệ càng ngày càng không có phép tắc."

Thương Dạ nhún nhún vai xem thường, đột nhiên nét mặt đột nhiên có chút thay đổi, ve vãn bên cạnh Thương Vũ.

"Chậc, nhị ca, không phải huynh đã trộm hương mỹ nữ Nhược Hi Nhã trước rồi chứ? Toàn thân đều là mùi hương của thiếu nữ."

Thương Vũ thoáng sửng người, sau đó tuần nhan ngoài ý muốn đỏ lựng, chỉ cần vừa nghĩ đến dung nhan ấy, thân hình ấy, mũi hắt lại cảm thấy nóng lên, một thứ chất lỏng nào đó rất muốn trào ra.

"Không có!"

Thương Dạ thừa nhận mình có chút giật mình trước thái độ khác thường của Thương Vũ. Không thể ngờ một tên phong lưu vô độ lại siêu cấp mặt dày như hãn cũng có nét mặt như thế.

Xem ra lần này Thương Vũ đã tìm được mỹ nữ trong lòng!

Chỉ trong vòng vài ngày mà Thương Phong - một người ưa thích sạch sẽ, cùng với Thương Vũ - một người xem nữ nhân như công cụ phát tiết đồng thời rơi vào bẫy tình. Thân làm em như Thương Dạ hẳn, đương nhiên cực kì hứng thú.

Chỉ là, sau này khi đã biết hai mỹ nữ ấy hóa ra chỉ là một, mà người kia cũng khiến cho hấn động tâm, thì dù có đánh chết hấn cũng không hứng thú được nữa. Tất nhiên đó chỉ là chuyện của sau này mà thôi.

"Ta không gặp được Nhược Nguyệt Vân."

Mặc dù có chút hoài nghi về thân phận của giai nhân trong hậu viên của Nhược phủ, nhưng bởi vì mọi người đều đồn đãi Nhược Nguyệt Vân là kẻ tầm thường bất tài, không thể nào là nàng ấy, cho nên Thương Vũ nhanh chóng gạt phăng nghi ngờ trong lòng của mình.

Thương Dạ khẽ trầm tư, "Thôi bỏ đi, cứ cưới nàng ta về cho lão già, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân."

Nhược phủ --- -----

Sáng sớm Nhược Nguyệt Vân đã thức dậy, nhưng nói đúng hơn là nàng thức trắng cả đêm hôm qua. Vì sao ư, tất nhiên là vì bị kinh hãi một trận. Nhược Nguyệt Vân nàng chưa bao giờ bị vũ nhục lớn như thế, thân thể không những không khách khí bị người ta xem hết, hơn nữa còn bị vuốt ve qua, môi cũng bị giày vò đến mức sưng tấy.

Chỉ vừa nhắc đến toàn thân nàng đã nóng ran vì thẹn, vì giận, hận không thể chôn sống tên nam nhân yêu nghiệt đó.

"Đại... đại tiểu thư..... " Từ bên ngoài truyền vào giọng nói the thé run rẩy của Như Lan. Nhược Nguyệt Vân chột bưng tỉnh, khẽ trả lời.

"Có chuyện gì?"

Như Lan bị lãnh thanh của Nhược Nguyệt Vân dọa sợ, gương mặt thanh tú thoáng chốc tái mét.

Nhược Hi Nhã không vui đá mạnh vào chân Như Lan, trừng mắt cảnh cáo nàng ta, sau đó mỉm cười giả tạo, uốn éo giọng nói trở nên ngọt ngào nũng nịu hơn bao giờ hết.

"Tỷ tỷ, là muội đây, muội nhớ tỷ cho nên mới muốn gặp tỷ."

Sự xuất hiện của Nhược Hi Nhã không nằm ngoài dự tính của nàng, bởi vì chính kiếp trước, ngay tại thời điểm này Nhược Hi Nhã cũng đến tìm nàng. Đương nhiên một kẻ tự kiêu, thích khoe khoang như nàng ta sẽ sớm đến tìm nàng để thị uy khoe mẽ về con cá lớn Nam Cung Ngạo.

Nhược Nguyệt Vân cười lạnh khinh thường, vươn tay rút trâm cài trên tóc, để tóc đen dài buông xuống tựa như thác đổ. Nàng còn cố tình cào tóc, để chúng rối loạn bù xù, che đi hơn phân nửa khuôn mặt yêu kiều.

Cánh cửa mở ra, một bóng dáng trắng toát, mái tóc phủ dài, đôi con người xinh đẹp rét lạnh nửa ẩn nửa hiện trong làn tóc xuất hiện trước cửa. Nhược Hi Nhã vốn không phòng bị trước nên đã bị hù cho té ngã, hét toáng cả lên. Như Lan bên cạnh còn thê thảm hơn, nàng ta sớm đã lăn ra đất té xỉu.

Nhược Nguyệt Vân cười hả hê trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn duy trì bộ dáng nhu nhược mềm yếu trong kí ức của Nhược Hi Nhã, "Nhã nhi, muội không sao chứ, là tỷ đã dọa muội sao?"

Mắt nhìn thấy bóng trắng lờ lờ di chuyển về phía mình, Nhược Hi Nhã có gan dạ đến đâu cũng phải khóc thét, vọt vẫ lên xuống hai cái rồi ngất xỉu.

Nhược Nguyệt Vân cuối cùng cũng không nhịn được, cười đến nghiêng ngã, mắt liếc thấy có người nghe được tiếng thét của Nhược Hi Nhã mà chạy đến. Nàng ra vẻ tiếc nuối rồi chạy trốn vào trong phòng, giả ngơ như mọi chuyện không liên quan đến mình.

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Không ngoài dự tính, quả nhiên ngay sau khi Nhược Hi Nhã tỉnh dậy, thuật lại tất cả quá trình mình bị "dọa ma", Bạch Chu Ngọc tức giận đùng đùng liền dẫn theo hai tì nữ chạy đến tìm nàng tính sổ.

"Nhược Nguyệt Vân người mau mở cửa cho ta!" Chặc chặc, nộ khí thật lớn, biết đâu bà ta sẽ lôi nàng ra lột sạch da cũng không chừng!

Nhược Nguyệt Vân cười khẩy, tay gấp gáp mở cửa đến độ có chút rối loạn. Nàng run rẩy không phải bởi vì sợ hãi mà run rẩy vì hưng phấn! Thật muốn xem nét mặt méo mó dữ tợn của mẫu thân đại nhân!

Bất ngờ hai thị nữ bên cạnh Bạch Chu Ngọc xông đến, kiềm chặt hai cánh tay của nàng. Không để Nhược Nguyệt Vân kịp la lên, Bạch Chu Ngọc đã tiến tới tát mạnh vào má trái của nàng một cái thật kêu.

Khóe môi bật ra ít máu tươi, má trái đau rát không thôi khiến cho Nhược Nguyệt Vân càng tỉnh táo, càng thấm thía cái lạnh lùng, tuyệt tình của thân mẫu. Trái tim không khỏi có chút đau nhức.

"Thật oan uổng quá nương! Con không làm gì đáng để bị đánh như thế đâu!" Nhược Nguyệt Vân nghiêng đầu, mắt phượng cong cong mang theo nhàn nhạt giễu cợt.

Bạch Chu Ngọc nhìn vào đôi mắt kia, chợt có chút hoảng hốt, trầm giọng quát: "Người còn dám nói không có làm gì! Người hại Nhã nhi hoảng sợ thế kia, không đánh chết người là may mắn rồi!"

Nhược Nguyệt Vân đau đớn tột cùng, mái tóc một mực rũ xuống che phủ gương mặt, làm cho Bạch Chu Ngọc không nhìn ra được nét mặt của nàng.

"Nương, người có yêu con không? Có thật con là nữ nhi thân sinh của người không?" Giọng nói tựa nghẹn ngào tựa oán trách the thé vang lên, nhất thời cả bầu không gian im ắng đến đáng sợ.

Bạch Chu Ngọc lạnh mặt, dùng tay bóp chặt cằm của nàng: "Điều hối hận nhất cuộc đời ta là đã sinh ra người!"

Nhược Nguyệt Vân bình tĩnh, khóe môi kéo lên độ cong tuyệt mỹ, tâm đã lạnh nay lại càng lạnh thêm.

"Tốt! Câu trả lời thật hay!" Máu tươi sôi sục cơ hồ muốn tuôn trào ra khỏi cơ thể, Nhược Nguyệt Vân nhoẻn miệng cười duyên. Nụ cười tựa ma quỷ đến từ địa ngục, chỉ sợ khi nhìn thấy, Bạch Chu Ngọc sẽ hối hận khi thốt lên câu nói vừa rồi.

-----tuyển phân cách-----

Cảnh vương phủ.....

"Bẩm vương gia, thuộc hạ... thuộc hạ không điều tra được gì!"

Đùng!

Nam Cung Ngạo tức giận đập bàn, ửng râu rét lạnh cơ hồ muốn đông chết tên thị vệ trước mặt.

"Chỉ là một nữ nhân mà người cũng không điều tra được. Nam Cung Ngạo ta không nuôi thứ vô dụng như người!"

Tên thị vệ kia run rẩy quỳ sụp dưới đất, "Vương gia, Nhược Nguyệt Vân suốt mười mấy năm không rời khỏi căn nhà kho đó thì làm sao thuộc hạ có

thể điều tra được? Hơn nữa người đời đồn đãi nàng ta tầm thường vô dụng, làm sao có nhan sắc tựa thiên tiên như ngài nói."

Nam Cung Ngạo biến sắc, "Ý của người là nói bốn vương bịa đặt?"

"Không! Thuộc hạ không...Á!" Không để hẳn nói hết câu Nam Cung Ngạo đã xuất ra chưởng lực, trực tiếp đoạt mạng của hẳn.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận Nam Cung Ngạo có chút dẫn đo suy nghĩ, nếu như mỹ nữ hẳn gặp quả thật là Nhược Nguyệt Vân thì rất tốt, nhưng nếu đó chỉ là một kẻ giả danh có âm mưu thì không phải hẳn đã mắc bẫy rồi sao.

Chi bằng như thế này....

Nhược phủ -----

"Lão gia!" Tổng quản Đinh hốt ha hốt hải chạy vào sảnh chính, miệng không ngừng hét to gọi Nhược Hi Thái.

"Sáng sớm người ồn ào cái gì." Bởi vì bị phá giấc ngủ ngon cho nên Nhược Hi Thái cực kì không vui, khuôn mặt nhăn nhúm thành một đoàn, uể oải ngồi xuống ghế.

Tổng quản Đinh gấp gấp dâng lên hai bức thư phẳng phiu, đẹp đẽ, trông quá có vẻ rất quan trọng.

"Này là..... "

"Là hôn thư!"

Nhược Hi Thái buồn chán ngáp to một cái, phẩy phẩy tay ý bảo tổng quản Đinh mang chúng lui xuống.

"Chỉ có như thế mà người la ầm cả lên, cái này chẳng có gì lạ, từ lúc Nhã Nhi trưởng thành đến nay có biết bao nhiêu lá thư như thế này rồi!"

Tổng quan Đình có chút bực bội với Nhược Hi Thái, "Lão gia, khoan đã, ngài mau xem, hai lá này hoàn toàn khác nha, một là của Thương gia, một là của Cảnh vương gia!"

"Cái gì?!" Nhược Hi Thái vừa nghe đến ba chữ "Cảnh vương gia" thì tỉnh ngủ hẳn, vội vàng giật lại lá thư trên tay tổng quản Đình.

Bạch Chu Ngọc vừa bước ra trùng hợp nghe được liền hứng khởi chạy đến xem.

"Lần này Nhã nhi chúng ta biến thành phượng hoàng thực rồi!"

Thấy hai ông bà chủ vui đến mức bỏ qua cả thư của Thương gia thì lão tiếc nuối không thôi. Phải biết Thương gia tuy không có địa vị trong triều đình như Cảnh vương nhưng cũng là một thế gia giàu sang bậc nhất kinh thành. Hơn nữa cả bốn công tử Thương gia ai cũng dung mạo xuất chúng, khí chất bất phàm, không hề thua kém Cảnh vương gia. Vậy mà....

"Lão gia, ngài không tính xem hôn thư của Thương gia sao?"

"Đưa ta xem." Bạch Chu Ngọc không kiên nhẫn giật lấy, vốn tính đọc qua loa chiếu lệ, nhưng mà không thể không đọc lại lần thứ hai!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 11

"Lão gia..... "

Nhược Hi Thái tỏ vẻ bức bối, "Xem làm gì, Nhã nhi sẽ không gả cho bọn họ đâu!"

Mặt đẹp không tuổi của Bạch Chu Ngọc tràn ngập vẻ không tin, thoáng chốc xanh mét: "Không phải..... người Thương gia muốn cầu hôn là Nhược Nguyệt Vân! Hơn nữa là..... là muốn cầu hôn cho Thương lão gia đã qua đời!"

Nhược Hi Thái ngạc nhiên không kém, sắc mặt hết như Bạch Chu Ngọc, giật thur trên tay bà ta mà đọc kĩ càng.

Nhưng khi kinh ngạc đã qua đi, nụ cười xảo trá toan tính dần dần xuất hiện khiến bất kì ai trông thấy cũng đều chán ghét, khinh thường.

"Tổng quan Đinh, mau đi gọi Nhã nhi cùng Nhược Nguyệt Vân đến đây cho ta!" Nhược Hi Thái cao giọng ra lệnh.

Không lâu sau đó, hai đạo bóng dáng thướt tha cùng nhau xuất hiện trong nhà chính. Một bên hồng y rực rỡ, dung mạo đoan trang tinh tế, hết đoá mẫu đơn xinh đẹp cao ngạo. Một bên thanh y tầm thường, đầu tóc rối bời, không khác gì một nha hoàn thấp hèn.

Hai thái cực hoàn toàn trái ngược lại đứng cạnh nhau, khiến cho người ta dễ dàng phát hiện sự chênh lệch quá lớn.

Thấy thế Nhược Hi Thái cùng Bạch Chu Ngọc càng thêm chán ghét Nhược Nguyệt Vân, một chút cũng không muốn để nàng vào mắt.

"Nhã nhi, mau đến đây với nương." Bạch Chu Ngọc đánh mặt về phía Nhược Hi Nhã, nở ra nụ cười hiền từ vốn có của một mẫu thân.

Nhược Hi Nhã cũng cười ngọt ngào, bước lại phía Bạch Chu Ngọc làm nũng: "Nương, người gọi con đến làm gì a? Còn có cả tỷ tỷ nữa?"

Nhược Nguyệt Vân thoáng ngẩng mặt nhìn nàng ta, trùng hợp bắt gặp ánh mắt bất thiện của nàng ta đối với nàng. Nhược Nguyệt Vân không vội cúi đầu xuống, thản nhiên cong môi cười, tư thế giống như đang xem một màn kịch thú vị.

"Là thế này, sáng sớm phụ thân nhận được thư cầu hôn của Cảnh vương gia và Thương gia. Trong thư, Cảnh vương gia viết "bức thư này ta dành cho nữ nhi xinh đẹp nhất của Tế tướng Nhược Hi Thái", như vậy rõ ràng là muốn cầu hôn Nhã nhi của chúng ta mà!" Nhược Hi Thái ha hả cười, đôi mắt ti hí híp lại tựa như một đường chỉ.

Nhược Hi Nhã vui mừng đến nhảy cẫng lên, "A! Thật sao phụ thân?"

Nhược Nguyệt Vân cười lạnh trong lòng, chân chuẩn bị rời đi thì Bạch Chu Ngọc lại lên tiếng.

"Ta cứ nghĩ Nhược Nguyệt Vân người mãi mãi cũng sẽ không có ai dám rước về nhà, vậy mà không ngờ kẻ ngu xuẩn cũng có giá của kẻ ngu xuẩn." Bạch Chu Ngọc hất cằm mỉa mai. Bất quá, nàng không thèm quan tâm đến giọng điệu chanh chua kia, chỉ tò mò về lời nói của bà ta.

Là ý gì đây.....?!

"Phải chúc mừng người một tiếng mới được, nhanh như vậy đã được Thương lão gia chọn, chắc, bây giờ thân phận cũng đã là Thương phu nhân

rồi nhỉ!"

Thương lão gia? Chẳng phải ông ta đã chết rồi sao?!

Nhược Hi Nhã nhìn thấy nàng ngẩn người đứng đó, phút chốc cười người gặp nạn, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng ra vẻ thương cảm.

"Thật đáng thương cho tử tử! Nhưng mà Nhã nhi nghĩ sẽ không sao đâu, Thương gia giàu có như thế, gả sang đây, dù không có trượng phu chăm sóc nhưng cũng sẽ được ăn sung mặc sướng. Tử thấy có đúng không?"

Ngoài dự tính của Nhược Hi Nhã, Nhược Nguyệt Vân chẳng những không khóc thương, kêu la mà còn cười khúc khích tựa như rất vui: "Nhã nhi nói đúng thật! Gả cho một người chết là ý kiến không tồi đâu, hôn sự này thật sự rất vừa ý ta!"

Nhược Hi Nhã chọc tức nàng bất thành, tức giận nghiến răng ken két.

Ngay cả Nhược Hi Thái cùng Bạch Chu Ngọc cũng không ngờ Nhược Nguyệt Vân sẽ đồng ý nhanh như thế, bọn họ nhìn nhau kinh ngạc không thôi, trong lòng lại nghĩ: "Mặc kệ đi, dù gì suy nghĩ của kẻ ngốc cũng rất khác người thường! Thương gia giàu có có tiếng, nhất định sính lễ sẽ không nhỏ đâu! Phát tài rồi!"

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tác giả: Thập Nhất Bà Bà

Khi đã rời khỏi nhà chính, Nhược Hi Nhã vội vàng chạy nhanh đến chặn trước mắt nàng.

"Tỷ tỷ, người muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng tỏ vẻ vừa ý như thế chứ?"

Nhược Nguyệt Vân cười ấm áp: "Tỷ nào có tỏ vẻ a! Tỷ thật sự rất vui mà." Nàng nói xong liền cất bước chân, muốn rời đi càng nhanh càng tốt, để tránh rắc rối không đáng có.

Nhược Hi Nhã bất mãn nghiêng răng ken két, mạnh bạo giật tóc nàng về phía sau, "Người nói láo!"

Nhược Nguyệt Vân bị đau đớn tập kích bất ngờ, không khỏi tức giận trong lòng, mặc dù vậy nhưng nàng vẫn giữ vững thái độ bình tĩnh, an nhiên.

"Nhã nhi nghĩ xem, giả cho một người đã chết thì sẽ không cần phải mất ăn mất ngủ, nơm nớp lo sợ trượng phu sẽ có người khác. Nhưng mà giả cho bậc vương giả thì e là..... "

"Ý của người là sao?" Nhược Hi Nhã trợn mắt, lực trong tay cũng tăng lên không ít.

Nàng cố nhịn đau trả lời: "Nhã nhi thứ cho tỷ nói thật, muội muốn trở thành nữ nhân duy nhất của vương gia là điều hoàn toàn không thể, biết đâu

mai này ngài tìm được người ưu tú hơn thì sẽ bỏ rơi muội...."

Lời nói còn chưa nói xong thì Nhược Hi Nhã đã hung hăng tát mạnh vào tú nhan của nàng, khiến nàng choáng váng ngã phịch xuống đất.

"Người câm miệng! Có tin bốn vương phi mang người ra chém hay không?"

Nhược Nguyệt Vân cười lạnh, chưa chính thức thành hôn mà nàng ta đã lộng quyền như thế, sau này khi đã là vương phi thực thụ, chỉ sợ là tác oai tác oái không ai ngăn nổi.

Nàng kiên cường đứng dậy, tay ngọc nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh, thế nhưng nàng cố gắng nhịn xuống, hạ thủ ngay bây giờ sẽ mang đến nhiều phiền phức không cần thiết.

Nghĩ thế nàng liền xoay người đi, mặc kệ ở phía sau lưng Nhược Hi Nhã lo lối như thế nào.

Trùng hợp hoàn toàn không chỉ ở bức thư cầu hôn, mà ngay cả hôn lễ cũng cùng tổ chức một lúc!

Từ sáng sớm Nhược phủ đã náo nhiệt vô cùng, gia nhân trong phủ chạy đến chạy lui để chuẩn bị đến mệt mỏi là người. Tuy nhiên tất cả cũng chỉ là để chuẩn bị cho nhị tiểu thư - Nhược Hi Nhã.

Bạch Chu Ngọc đích thân trang điểm cho nàng ta. Gương mặt trắng nõn tú lệ được điểm tô tinh xảo, tựa như đóa hoamã đơn xinh đẹp quyến rũ. Trên người vận giá y đỏ thắm, càng tôn lên vóc dáng thướt tha động lòng người. Quả thật không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân của Bạch Vân quốc.

Riêng nàng thì hoàn toàn ngược lại. Căn phòng nho nhỏ, lạnh lẽo nơi hậu viện Nhược phủ vẫn hiu quạnh như mọi ngày, không một ai đến giúp đỡ nàng, tất cả mọi việc đều do nàng tự thân làm.

Trước hôn lễ ba ngày Thương gia đã phái gia nhân đến mang cho nàng một chiếc giá y lộng lẫy, cùng với một chiếc mũ phượng trạm ngọc tinh tế. Nàng cực kì vừa ý với sự chu đáo này của Thương gia. Họ sớm biết nàng sẽ không được phụng dưỡng cha mẹ.

Dung mạo của nàng đẹp tựa thiên tiên, không một chút son phấn, mái tóc dài vấn lên gọn gàng xinh đẹp, giá y trên người cực kì vừa vặn, đường cong cơ thể có lồi có lõm đầy quyến rũ. Màu đỏ thắm của giá y tôn lên làn da trắng muốt như tuyết. Nhan sắc bậc này thật khiến cho người khác hít thở không thông!

Nhìn chính mình trong gương, nàng cực kì vừa lòng. Mặc dù không gả cho người mình yêu thương, thậm chí là một lão già đã qua đời, nhưng nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

Có lẽ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nàng mặc giá y, ngoài vui sướng còn có chút đau xót. Nàng chỉ muốn được như bao nữ nhân khác, được gả cho nam nhân mình thích, sống một cuộc sống an nhàn, bình yên. Vậy mà ông trời bất công không muốn nàng được hưởng hạnh phúc.

Nhược phủ đang náo nhiệt thì một đoàn người xuất hiện, không gian đột nhiên tĩnh lặng đến đáng sợ.

"Bọn họ chính là tứ vị thiếu gia Thương gia sao? Quả nhiên bất phàm như lời đồn!"

"Chói mắt quá đi!"

"....."

"....."

Tiếng bàn tán của dân chúng trước cửa Nhược phủ không ngừng xôn xao, mỗi lúc một lớn, cả những vị khách hay gia nhân trong phủ cũng giống

như thế.

"Nếu như nữ nhi của ta được gả cho một trong bốn người bọn họ thì thật sự là đại phúc rồi?" Vị quan ất lên tiếng.

"Tiếc là nhà ta không có nữ nhi." Quan giáp cũng nhỏ giọng nói lại.

"....."

Tiếng lao xao xung quanh cứ như thế càng lúc càng ồn ào.

Thương Hàn tiến vào nhà chính của Nhược phủ, chấp tay cúi người hành lễ, thanh âm lạnh nhạt trầm thấp rất mê người:

"Nhược Tể tướng, chúng ta đến để đón di nương."

Phía sau, Thương Vũ, Thương Phong, Thương Dạ cũng cúi người hành lễ, gia nhân đi theo cất bước lên giao ra hai mâm lễ vật thật to đên trước mặt Nhược Hi Thái.

Lão ta nhìn thấy vàng liền sáng rực hai mắt, cười ngoác miệng hài lòng: "Thương gia thật hào phóng a!"

Nhược Hi Nhã đã chuẩn bị xong tất cả, khi nghe từ nữ báo Thương gia đến, nàng ta liền quyết định lén chạy ra xem.

Nhìn thấy Thương Hàn vận hắc y oai phong, gương mặt góc cạnh hiện lên khí phách bất phàm. Thương Vũ hồng y rực rỡ diễm lệ, dung nhan xinh đẹp hơn cả nữ nhân, phong thái yêu mị đến cực điểm. Lại thêm Thương Phong vận bạch y tựa như trích tiên, khí chất tao nhã xuất trần. Còn có một Thương Dạ vận tử y huyền bí, phong phạm bất phàm. Nhược Hi Nhã không khỏi xao xuyến trong lòng, nếu như Cửu vương gia không có quyền thế hơn người thì nàng sớm đã chuyển dời mục tiêu lựa chọn sang bọn họ.

"Gia nhân đâu, mau đi gọi Nhược Nguyệt Vân đến! Nhanh lên!" Mắt Nhược Hi Thái vẫn không chịu dời khỏi hai mâm vàng trên tay người hầu, miệng thì quát lớn ra lệnh, nhìn thấy thế Thương Dạ không khỏi khúc khích cười.

Thương Phong huých tay vào người hầu, nhỏ giọng khiển trách, "Đệ cần trọng một chút đi."

Một lúc sau Như Lan nắm tay Nhược Nguyệt Vân bước ra ngoài. Tuy tân nương đã dùng khăn trùm đầu che mắt dung mạo nhưng với vóc dáng mê người ấy, cùng với bàn tay ngọc ngà xinh đẹp để lộ ra ngoài thì không khỏi có người hít lấy một ngụm khí.

Thương Vũ cùng Thương Phong thoáng giật mình, cái bóng dáng này..... sao lại quen mắt đến thế?!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tác giả: Thập Nhất Bà Bà

Như Lan nắm tay Nhược Nguyệt Vân, dẫn nàng đến trước mặt Nhược Hi Thái cùng Bạch Chu Ngọc. Theo tục lệ phải lạy phụ mẫu trước khi xuất giá, nàng mặc dù không muốn nhưng cũng phải thi lễ.

Nhược Hi Thái nào có chú ý đến nàng, lão chỉ tùy tiện phất tay một cái xem như đã xong. Riêng Bạch Chu Ngọc thì đặc biệt ân cần tiến lại gần nàng.

Bề ngoài là giúp nàng chỉnh khăn hỉ, nhưng thực chất chính là muốn cảnh cáo nàng, "Người tốt nhất nên biết điều, đừng bêu xấu cái danh tiếng Nhược gia này!"

Nhược Nguyệt Vân cười tươi đến cùng cực: "Nữ nhi tuân lệnh mẫu thân."

Bạch Chu Ngọc hài lòng ra mặt, ra hiệu cho Như Lan dẫn nàng lên kiệu hoa.

Thương Hàn cùng Thương Vũ, Thương Phong, Thương Dạ cúi người chào biệt, sau đó xoay người, lên ngựa rời đi cùng chiếc kiệu tân nương.

Thương phủ -----

Mặc dù là cưới vợ cho người đã chết nhưng lễ thành thân của Thương gia không hề xoàng xĩnh một chút nào. Cả một phủ đệ trang hoàng lộng lẫy

sắc thắm, đông đảo khách đến dự. Đây xem như là không bạc đãi với kẻ xấu xí vô dụng như nàng. Nhược Nguyệt Vân không khỏi cảm thấy cảm động trong lòng.

Là trưởng tử Thương gia, Thương Hàn phải thay phụ thân bái đường với di nương. Vì thế mà ngay sau khi trở về phủ, hắn đã được gia nhân nhanh chóng thay cho mình hỉ bào đồ thắm.

"Nhất bái thiên địa."

"Nhị bái cao đường."

"Phu thê giao bái."

Không biết có phải là do lần đầu tiên bái đường hay không mà cả Thương Hàn lẫn Nhược Nguyệt Vân đều cảm thấy bồn chồn trong lòng. Tuy đây là thay mặt cha, nhưng Thương Hàn lại có cảm giác hệt như chính mình thành thân. Nhìn thấy tân nương ôn nhu, ưu nhã, hắn liền sinh ra hảo cảm.

"Di nương, nghi thức đã xong." Giọng nói bất giác dịu dàng đến khó tin, Nhược Nguyệt Vân nghe thấy không khỏi đỏ mặt. Nàng nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, sau đó được nô tì trong phủ dẫn về tẩm phòng.

"Đại ca, hiếm thấy huynh ôn nhu như thế, phải chăng là đã có tư tâm với di nương rồi?" Thương Dạ bất thành linh xuất hiện ở phía sau Thương Hàn, lời nói cợt nhã bông đùa của hắn khiến cho Thương Hàn phi thường tức giận.

"Đừng nghĩ ta sẽ không đánh đệ!"

Thương Dạ bĩu môi ủy khuất, "Nha, đệ chỉ nói đùa thôi huynh có cần hung dữ như thế không?"

Thương Hàn trừng mắt nhìn hăn thay cho câu trả lời. Thương Dạ ngoan ngoãn cụp tai hồ ly lại, hừ mũi chạy thẳng về phòng.

Nhược Nguyệt Vân vừa đến tẩm phòng của mình thì liền đưa tay muốn cởi bỏ khăn hi cùng mũ phượng. Thấy thế Uyên nhi liền nói:

"Phu nhân, đây là việc của nô tì, vẫn nên để nô tì làm."

Nàng buông tay xuống, để mặc cho Uyên nhi giúp mình. Khi khăn hi được cởi ra, một gương mặt khuynh thành đột ngột xuất hiện trong mắt của Uyên nhi, khiến cho nàng ta không khỏi giật mình.

"Này,..... "

Nhược Nguyệt Vân đưa ngón tay trỏ của mình lên miệng, ý bảo Uyên nhi im lặng, "Chính là ta, Nhược Nguyệt Vân."

Uyên nhi đỏ mặt cúi đầu, lúc sau lại ngước lên nhìn triệt để từ đầu đến chân: "Nhưng mà phu nhân thật đẹp, không giống với lời đồn."

Nhược Nguyệt Vân cười khẽ, nhin không được bịu cái má phúng phính ửng hồng của Uyên nhi: "Lời đồn đáng tin hay sao?"

Uyên nhi mím môi suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời: "Không đáng tin!"

Nàng gật đầu hài lòng: "Tốt!"

Uyên nhi nhoẻn miệng cười, tiếp tục giúp nàng tháo mũ phượng xuống, mái tóc đen dài nhất thời không gì ngăn cản nên đổ xuống như thác.

Uyên nhi nhìn đến ngất ngây, quên mất việc đang làm trong tay.

"Người tên là gì nhỉ?" Nhược Nguyệt Vân đột nhiên hỏi.

Uyên nhi tạm thời hồi phục tinh thần, vội trả lời nàng: "Nô tì là Uyên nhi, vừa tròn mười bốn tuổi. Đại thiếu gia phân phó nô tì làm tì nữ của phu nhân."

Nàng cười: "Tốt lắm. Uyên nhi, ta hỏi ngươi, ngươi phải trả lời thành thật."

Uyên nhi vừa giúp nàng thay y phục vừa gật đầu tuân lệnh.

"Tứ vị thiếu gia như thế nào?"

Động tác trên tay Uyên nhi có chút khựng lại, mắt tròn xoe nhìn nàng, giống như đang thắc mắc vì sao nàng lại hỏi như thế. Nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn trả lời:

"Đại thiếu gia bề ngoài tuy lạnh nhạt khó gần nhưng kì thực người rất tốt, hạ nhân làm sai việc người cũng không chửi mắng như những chủ tử khác. Nhị thiếu gia cũng như thế, chỉ là Uyên nhi không thích thói trắng hoa của người, có khi ba bốn ngày người không về nhà ngủ."

Nhược Nguyệt Vân gật đầu tán thành, rất giống với đánh giá của nàng. Thương Hàn kì thực rất dịu dàng, chỉ bằng lời nói lúc này cũng khiến nàng hài lòng. Còn về phần Thương Vũ, hẳn quả thật cực kì háo sắc, chuyện xảy ra ở tấm phòng vào ngày sinh thần của Nhược Hi Nhã nàng vẫn còn ghi nhớ, nhất định tìm thời cơ hảo hảo "báo đáp" hẳn!

"Tam thiếu gia thì quá hoàn mỹ rồi, vừa ôn nhu nho nhã, vừa xinh đẹp tựa trích tiên, nô tì thích nhất chính là ngài ấy." Mắt to tròn của Uyên nhi phát ra hàng vạn tia lấp lánh, xem ra là cực kì mến mộ Thương Phong, thái độ hồn nhiên này khiến nàng một phen bật cười.

"Tứ thiếu gia thì cứ như tiểu hài tử ấy, ngài rất hay giở trò tinh nghịch trong phủ, khi gây ra chuyện thì lại trưng ra đôi mắt tròn ngập nước, làm cho mọi người không tài nào trách cứ được."

TRÙNG SINH CHI KỂ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tác giả: Thập Nhất Bà Bà

Cảnh vương phủ -----

Ánh nền vàng lập lòe, chập chờn chực tắt, Nhược Hi Nhã ngồi trong phòng mà tâm tư nhộn nhạo, sắc đỏ tràn ngập cả mặt. Nàng ta dường như chút gấp gáp, không kiên nhẫn quát, "Như Lan, người mau đi xem vương gia đang ở đâu?"

Như Lan vội vàng nhận lệnh, vừa mở cửa chạy ra liền thấy bóng dáng cao lớn của Nam Cung Ngạo đang bước tới, liền thông báo với Nhược Hi Nhã, "Vương phi, vương gia đến rồi!"

"Tốt lắm. Người mau lui xuống!"

"Nô tì xin phép cáo lui."

Rất nhanh sau đó Nhược Hi Nhã nghe được tiếng cọt két của cánh cửa. Nam Cung Ngạo đến rồi!

Nam Cung Ngạo hình như đã say, dáng đi có hơi siêu vẹo, hẩn nhìn tân nương ngồi trên giường, khóe môi chột nhếch lên.

"Mỹ nhân, ta mong nàng không làm ta thất vọng." Hơi thở nồng nặc mùi rượu của Nam Cung Ngạo bất giác phảng phất quanh chóp mũi của Nhược Hi Nhã, càng khiến cho sắc mặt nàng ta ửng đỏ hơn nữa.

Khăn hi đột ngột bị cởi bỏ, gương mặt trắng nõn thanh tú của Nhược Hi Nhã trong phút chốc rơi vào mắt của Nam Cung Ngạo.

"Vương gia, thần thiếp từ bây giờ chính là người của chàng." Nhược Hi Nhã e thẹn cười, dáng vẻ uốn éo của nàng ta khiến Nam Cung Ngạo đột nhiên chán ghét vô cùng.

"Nàng đâu?"

"Chàng muốn hỏi ai a?"

Nam Cung Ngạo tiếc hận ôm đầu, hóa ra tất cả chỉ là do hấn tưởng tượng, Nhược Nguyệt Vân làm sao có thể xinh đẹp như thế, tiên nữ hấn gặp chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Nam Cung Ngạo nắm chặt cổ tay của Nhược Hi Nhã, kéo mạnh nàng ta về phía hấn, bạc môi nặng nề hôn ngẫu nghiêng môi đỏ của Nhược Hi Nhã, xem như phát tiết bực tức trong lòng.

Nhược Hi Nhã tuy có chút đau đớn nhưng vẫn vui vẻ đáp lại, choàng tay ôm lấy cổ của Nam Cung Ngạo, dán sát thân thể đầy đặn vào người hấn. Lửa dục nhất thời bùng cháy, điên đảo cuồng nhiệt, không cách nào dập tắt!

--- -----Thương phủ----- ---

"Phu nhân, mau tỉnh dậy a!" Vừa mới sáng sớm nàng đã bị Uyên nhi đánh thức, không khỏi có chút cau có.

"Ta muốn ngủ tiếp a!"

"Di nương, hấn là hôm qua người rất mệt!"

Nhược Nguyệt Vân mở to mắt, lật đật bật dậy, theo bản năng kéo trướng màn ra nhìn. Thương Hàn, Thương Vũ, Thương Phong, Thương Dạ đều có đủ, còn có Uyên nhi đang đỏ mặt nhìn nàng.

Không nghĩ tưởng màn bị người bên trong vén ra, cả bốn huynh đệ Thương Hàn thoáng kinh ngạc, mắt phản xạ rất tự nhiên -- nhìn vào trong giường!

Một nữ nhân tóc dài như thác rủ xuống hai bên vai, nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt trái xoan động lòng người. Trung y trắng tinh bó sát cơ thể, lộ ra vòng eo mảnh khảnh cùng với bầu ngực no tròn. Mắt phượng ngập nước tràn đầy kinh ngạc nhìn họ.....

Hình ảnh này cũng quá kích thích mắt nhìn --

Năm con người mỗi người một vẻ mặt, hai má Uyên nhi ửng hồng không dám nhìn, Thương Hàn ban đầu ngẩn người, lúc sau lại tối sầm mặt. Thương Dạ thẳng thốt há to miệng, mắt hồ ly to tròn lóe ra tia lấp lánh đáng ngờ.

Phản ứng dữ dội nhất vẫn là Thương Vũ cùng Thương Phong. Cả hai không hẹn mà cùng đập bàn đứng dậy, hai miệng một lời:

"Là nàng?!"

Uyên nhi che miệng ho khan hai tiếng, cung kính nói: "Tứ vị thiếu gia thỉnh ra ngoài một chút, nô tì phải giúp phu nhân trang điểm."

Lời nói của Uyên nhi làm nàng thức tỉnh, liền nhớ ra tình cảnh hiện tại của mình vội vàng trùm chăn kín cả người.

"Phu nhân, các vị thiếu gia đã đi rồi, chúng ta mau chóng trang điểm thôi."

Nàng ngượng ngùng hé mắt nhìn, khi đã không còn thấy ai thì mới dám buông chăn ra, nàng bước chân xuống giường, để mặc Uyên nhi giúp mình thay y phục, búi tóc cùng trang điểm.

"Dương Hoa, chính là nàng!" Thương Phong nóng lòng chạy vào, hân hân ôm lấy gương mặt nàng. Đôi mắt này, chiếc mũi này, bờ môi này, tất cả đều cực kì quen thuộc, chính là dung mạo của Dương Hoa mà hân hân thương nhớ.

Nhược Nguyệt Vân nhẹ nhàng gạt tay của hân ra, mỉm cười khách khí: "Tam công tử, ngày đó là ta không đúng, ta đã nói dối người ta tên là Dương Hoa."

Thương Phong nhìn ra nét xa cách trong cử chỉ của nàng, đáy mắt chợt dâng lên tia mất mát.

"Nàng, tiểu mỹ nhân, vì sao nàng không nói nàng chính là Nhược Nguyệt Vân a. Nếu như biết, ta đã không đồng ý cưới nàng cho lão gia kia, thay vào đó sẽ trực tiếp cưới nàng cho ta!" Thương Vũ mặt dày nói, bàn tay không an phận quấn lấy vòng eo tinh tế của nàng.

Nàng vùng vẫy kháng cự, khuôn mặt nghiêm nghị phủ sương: "Ta hiện tại là di nương của người, tốt nhất người nên biết cân nhắc hành động của mình!"

Thương Hàn sắc mặt không hề tốt chút nào: "Người thật sự là Nhược Nguyệt Vân?", hân chỉ sợ đây là một kẻ giả mạo vào Thương gia với mục đích xấu nào đó.

Dường như hiểu được Thương Hàn đang nghĩ gì, Nhược Nguyệt Vân cười tươi trả lời: "Người yên tâm, ta thật sự là Nhược Nguyệt Vân, không phải kẻ giả mạo."

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Gương mặt Thương Hàn vẫn lạnh băng như cũ: "Làm sao để ta tin người?"

Nhược Nguyệt Vân nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế: "Người có thể cho người đi điều tra, xem xem suốt mười sáu năm này Nhược Nguyệt Vân ta có từng rời khỏi Nhược phủ hay không?"

Nhìn biểu hiện bình tĩnh dị thường của nàng Thương Hàn thoáng giảm bớt cảnh giác trong lòng, tuy nhiên để đảm bảo lời nàng nói là thật, hẳn vẫn phải phái người điều tra.

"Di nương cũng quá kì lạ a, rõ ràng tuyệt mỹ như thế lại đi giấu mình, mặc cho thiên hạ đồn thổi lời không hay. Dạ nhi quả thật không hiểu." Thương Dạ không biết từ lúc nào đã ngồi bên cạnh nàng, mắt tròn chớp nhẹ, giọng nói hết như đứa trẻ. Bộ dạng khả ái quá mức này của hẳn khiến nàng có chút xao động.

Thương Vũ, Thương Phong lặng lẽ ngồi xuống, lẳng lặng nhìn nàng, chờ đợi nàng trả lời.

Nhược Nguyệt Vân thờ dài: "Một đứa trẻ mới sinh ra xấu xí vô cùng, lớn lên lại đột nhiên xinh đẹp, các người nghĩ ai sẽ tin điều hy hữu này?"

Thương Vũ nịnh bợ trả lời: "Ta tin nàng!"

Nhược Nguyệt Vân hừ lạnh, lười để ý đến Thương Vũ. Nàng lại nói tiếp: "Hơn nữa, cuộc sống như thế ta vốn đã quen, thay đổi chỉ thêm phiền toái..... tựa như bây giờ!"

Thương Phong thất thần nhìn Nhược Nguyệt Vân, lúc sau lặng lẽ nắm lấy bàn tay bạch ngọc lạnh lẽo của nàng: "Ta hiểu cô độc là như thế nào. Đừng lừa bản thân rằng đó là điều quá quen thuộc. Hãy cho ta bầu bạn cùng nàng, chăm sóc nàng."

Không biết là do hành động bất ngờ của Thương Phong hay do chính lời nói chân thành của hắn mà làm cho Nhược Nguyệt Vân cứng đờ cả người, tâm không tự chủ mà mềm mại đi không ít.

Mười sáu năm đơn độc là mười sáu năm nàng sống không bằng chết. Nàng sợ hãi bóng tối, chỉ mong được phụ thân ở bên bảo vệ nàng. Nàng lạnh, chỉ ước được nương ôm ấp trong lòng. Nàng bệnh, cũng chỉ muốn nương hỏi thăm nàng một câu thôi. Tất cả đều là những điều ước quá nhỏ nhoi, vậy mà..... vậy mà mãi mãi nàng cũng không được toại nguyện!

Ngần ấy năm sống thiếu tình thương cũng đủ làm nàng lạnh tâm. Năm mơ nàng cũng không dám nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ nghe được lời nói thâm tình như thế.

Bất giác, khóe mi rưng rưng lệ...

"Di nương, Dạ nhi cũng muốn!"

"Ta chưa từng thật lòng với bất kỳ nữ nhân nào, nhưng với nàng, ta tuyệt đối chân thành." Lời này phát ra từ miệng của một kẻ đào hoa phong lưu như Thương Vũ thì quả thực là đáng kinh ngạc!

Nhược Nguyệt Vân nhìn ba người bọn họ, đột nhiên muốn cười thật to: "Nói đùa, phận nhi tử đương nhiên phải chăm sóc cho mẹ mình. Ta là di nương của các người, hiển nhiên phải được các người chăm sóc!"

Trong mắt Thương Phong nhìn nhạt lộ ra tia khổ sở: "Ta ngược lại không muốn dùng thân phận đó để yêu thương nàng."

Nụ cười trên môi Nhược Nguyệt Vân cứng đờ, thở ra một hơi thật dài: "Số phận sớm đã an bài hết tất cả, dù người có không chấp nhận thì ta vẫn là di nương của người."

"Giữa di nương và nhi tử tuyệt đối không được xuất hiện bất cứ tình cảm quá giới hạn nào, các người nên ghi nhớ điều đó." Nhược Nguyệt Vân nói rõ quan niệm kiên định của mình, lời nói đanh thép tựa như nhát dao cứa sâu vào trái tim của Thương Vũ cùng Thương Phong.

"Nhất định là do ta là nữ tử đầu tiên người tiếp xúc, cho nên người mới nảy sinh cảm giác rung động khác thường. Ta nghĩ người sẽ sớm tìm được nữ tử mà người thực sự thích." Nàng nhẹ nhàng gạt bàn tay của Thương Phong, chân thành khuyên nhủ hẳn.

"Còn người, Thương Vũ, người nghĩ ta không biết người động tâm với ta vì dung mạo của ta hay sao? Nhan sắc này cũng chỉ là một túi da thôi, rồi cũng sẽ đến lúc nó tàn phai. Tình yêu phải ở trái tim thì nó mới có thể tồn tại mãi mãi, người nên nhớ kỹ điều đó."

Lời nàng nói thực không giống một tiểu cô nương mười sáu tuổi chút nào, trong vô thức, nàng lại giống di nương của bọn họ hơn bao giờ hết.

Thương Hàn im lặng, ánh mắt nhìn nàng dần đổi thay....

Thương Dạ ngồi rất gần Nhược Nguyệt Vân, nên hẳn nhìn thấy rất rõ đôi con ngươi tựa hồ thu tĩnh lặng của nàng. Bên trong chất chứa không biết bao nhiêu đớn đau, như có như không lóe ra ánh sáng bi thương tột cùng.

Nàng.... rốt cuộc đã trải qua những loại đau thương gì?

Thương Dạ hẳn thật tâm thương xót...

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Làm sao người còn chưa đi?"

Nhược Nguyệt Vân trừng mắt nhìn Thương Dạ đang cong môi cười với nàng, gương mặt trẻ con xinh đẹp như thế khiến nàng hận không thể hung hăng bọ má hấn, chỉ là cái nụ cười ngây thơ kia quá đổi ngọt ngào, cũng quá đổi -- nguy hiểm!

Uyên nhi âm thầm than thở trong lòng, bản tính thích giả vờ làm tiểu hài tử của tứ thiếu gia thực sự quá dọa người. Một gia nhân làm việc đã lâu ở đây như Uyên nhi đương nhiên hiểu rõ bản chất của Thương Dạ. Hấn đích thực là một con sói đội lốt cừu!

Đằng sau cái nụ cười ngây dại đó của hấn thực không biết có bao nhiêu gian manh, xảo trá!

Chỉ sợ Nhược phu nhân không cẩn thận bị hấn đùa bỡn đến thâm tâm!

Uyên nhi hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh, vội vàng viện cớ có việc bận để chạy trốn.

"Dạ nhi chỉ muốn bồi thêm tình cảm với di nương thôi mà..." Giọng nói mềm mại hàm chứa ủy khuất làm tim nàng như tan chảy.

"Tùy người." Nàng mềm lòng cho phép hấn ở lại, không ngờ hấn vui sướng đến mức nhảy cẫng lên hoan hô, bẹp một cái hôn mạnh lên cái má trắng nõn của nàng.

Nhược Nguyệt Vân sững sốt ôm má, trợn mắt nhìn hấn.

"Nhi tử hôn nương là điều bình thường a!" Cũng đúng!

Nhược Nguyệt Vân quẹt quẹt má, cho là lời nói của Thương Dạ có lý nên không truy cứu. Nhưng cảnh giác của nàng lại âm thầm nâng cao một bậc.

Cái tên này không hề đơn giản. Tuyệt đối không thể để gương mặt hài tử của hấn lừa!

"Người có thể ngồi đó chơi, nhưng không được làm phiền ta, ta không rảnh bồi người." Nàng xoay người buông rèm, trèo lên giường nằm. Cuộc sống quá nhàm chán, chỉ có ngủ mới là thiết thực nhất!

Thương Dạ lẳng lặng không đáp trả, chống cằm đưa mắt nhìn hành động cực kì tự nhiên của nàng, không phải là nàng thật sự cho rằng hấn là một đứa trẻ vô tri đấy chứ? Hấn cũng mười bảy tuổi rồi, đã là một nam tử thực thụ!

Chiếc rèm mỏng manh xuyên thấu, từ bên ngoài hấn có thể nhìn thấy dung nhan tĩnh lặng của nàng khi ngủ, phải thừa nhận rằng nàng rất xinh đẹp, là nữ tử tuyệt mỹ nhất hấn từng gặp. Thương Dạ đứng dậy, chỉ qua vài bước chân nhẹ tênh hấn đã đứng trước giường của nàng.

Nhược Nguyệt Vân nàng là con heo ngủ hay sao, nhanh như vậy đã ngủ say, tốc độ cũng thật kinh người! Thương Dạ chậm rì rì vén trướng màn, hấn cẩn thận nằm xuống, cạnh bên nàng. Khoảng cách rất gần này đủ cho hấn ngắm nhìn kĩ dung nhan của nàng.

Làn mi vừa cong vừa dài tựa như cánh bướm, chiếc mũi xinh xắn thanh tú, khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, chọc người muốn phi lễ.

Hắn hôn lên nốt chu sa hồng liên trên cái trán trơn nhẵn của Nhược Nguyệt Vân, rất muốn một đường hôn đến cánh môi hồng nhuận kia nhưng nhanh chóng hắn đã kìm chế được bản thân, chỉ đơn giản vuốt ve gò má phần nộn của nàng.

Bảo bối này thực đáng yêu, khiến hắn không muốn rời tay một chút nào!

Trong mộng, Nhược Nguyệt Vân cảm giác có người đang ôm lấy nàng, cảm giác ấm áp nàng mơ ước bấy lâu đột nhiên xuất hiện làm cho nàng quyến luyến không muốn rời, thân thể không tự chủ tiến sát vào lòng người kia hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua thật nhanh, Nhược Nguyệt Vân ngủ xong lập tức tỉnh dậy, vừa mở đôi con ngươi đen nhánh mê người ra liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ phóng to trước mặt, hơi thở thanh sạch từng chút từng chút phả lên mặt nàng, khiến mặt nàng đỏ rực như máu.

Thương Dạ hắn làm sao.....?!!

Nàng tức giận thở phì phì đang tính mở miệng phun lửa thì người nào đó vốn đang ngủ say đã mở mắt nhoén miệng cười với nàng.

"Nương dậy rồi?" Cái gì, không cảm thấy chột dạ sao, cái thái độ bình tĩnh này là gì chứ? Nhược Nguyệt Vân rất rất rất muốn hỏi hắn!

Mắt phượng của hắn khẽ cong, "Nương ngủ xấu thật, lại ôm chặt Dạ nhi đến như vậy."

Nàng bị lời nói của Thương Dạ dọa, vội vàng cúi mặt nhìn tình hình hiện tại của hai người. Ừm..... không gì đặc biệt, chỉ là nàng choàng tay quàng chân ôm hắn cứng ngắc!

-- ""

Khóe môi Nhược Nguyệt Vân co quắp, nàng không phải vì đã lâu không có gối ngủ nên mới làm như vậy chứ?! Không thể nào!

Mất mặt chết đi được! Nhược Nguyệt Vân hận không có một cái lỗ để nàng chui xuống.

"Ai.... ai cho phép người nằm đây ngủ hả?" Mặt nàng đỏ như gấc, nói năng lắp bắp rất buồn cười.

"Nương của Dạ nhi đã mất từ lúc Dạ nhi chỉ mới ba tuổi, Dạ nhi thật sự rất nhớ cảm giác được ngủ trong lòng của người..... " Đôi mắt to tròn của Thương Dạ thoáng chốc rưng rưng lệ, môi mỏng mím chặt lại chực khóc.

Nhược Nguyệt Vân híp mắt nguy hiểm, "Cho nên..... "

"Cho nên Dạ nhi muốn ngủ trong lòng của di nương để hồi tưởng cảm giác lúc nhỏ!"

Nhược Nguyệt Vân =""=

Tốt lắm! Xem như người tài giỏi! Ta không đấu lại người!!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 17

"Thiếu gia, nô tài đã đi xác minh, lời phu nhân nói là đều sự thật, người đích thực là Nhược Nguyệt Vân, đại tiểu thư của Nhược gia!"

Thương Hàn trong lòng sớm đã tin tưởng lời nàng nói, thế nên khi nghe xong hẳn vẫn bình thản uống một ngụm trà.

"Người đi gọi phu nhân đến đây cho ta."

"Nô tài tuân mệnh."

Một lúc sau, bóng dáng bạch y xinh đẹp của Nhược Nguyệt Vân xuất hiện trước thư phòng của Thương Hàn, nàng buồn bực gõ cửa.

"Ta đến rồi!"

Thương Hàn tên chết tiệt này, như thế nào lại gọi nàng đến đây gặp hẳn cứ như nàng là người hầu của hẳn không bằng! Nên nhớ nàng là di nương, chính là di nương của hẳn đấy!

Nếu có việc cần gặp, làm ơn tự thân đi đến tìm nàng đi! Đi một chút cũng sẽ không chết đâu!

Không ngờ khi vừa dứt lời cánh cửa đã mở ra, thân thể cao lớn thẳng tắp của Thương Hàn đột ngột xuất hiện trước mặt Nhược Nguyệt Vân, khiến nàng giật nảy người, thân thể ngã ngửa về sau.

Thương Hàn nhanh chóng vươn tay bắt lấy vòng eo tinh tế của nàng, giữ chặt nàng trong lòng. Hắn âm thầm thở phào, cũng có chút tự trách mình bất cẩn đã dọa nàng.

Nhược Nguyệt Vân hết hồn bầu vú vào người Thương Hàn, còn tưởng mình sẽ ngã đập đầu xuống nền đất, không chết cũng bị thương nặng. Nàng sợ đến mức tái xanh cả mặt.

"Người có biết là xem dọa chết ta không hả? Người ~@!#\$%^&*()##...." Hoảng sợ qua đi, Nhược Nguyệt Vân chỉ còn lại tức giận ngút trời, nàng hung hăng quát Thương Hàn một trận.

Thương Hàn không chỉ không sợ nàng mà ngược lại còn cảm thấy bộ dáng khi chửi mắng của nàng rất đáng yêu. Khuôn miệng nhỏ xinh không ngừng hoạt động, lúc thì ngậm lại lúc thì há to. Gò má ửng đỏ. Quá mức chọc lòng người!

"Nàng tính ôm ta đến khi nào, hử?" Thương Hàn nhíu mi nhìn nàng, thanh âm trầm thấp đầy tà tứ mị hoặc.

Nhược Nguyệt Vân phát giác hành động hiện tại của bản thân lập tức buông hẳn ra, gương mặt vốn đỏ vì giận nay lại càng đỏ thêm vì thẹn.

Nhuễn ngọc ôn hương trong lòng bỗng chốc rời đi khiến Thương Hàn có chút thất vọng, cảm giác trống trải xa lạ này khiến hắn không thoải mái chút nào.

"Người....người tìm ta có chuyện gì?" Nàng vội vàng đánh trống lảng.

Thương Hàn bật cười, "Chỉ là muốn nói với nàng ta đã điều tra xong, lời nàng nói là thật."

"Chỉ như thế?"

"Đúng."

≧=O_ O=≦

"Hết rồi?"

"Uh, đã hết."

(｡｡)

"Thật sự không còn gì nữa?"

"Nàng còn muốn ta nói thêm gì?"

Sao người không đi chết đi!!! (ノ 益 益 益)ノ

Nhược Nguyệt Vân tức giận đùng đùng, nghiêng răng xoay người bước đi.

"Khoan đã." Thương Hàn đột ngột lên tiếng.

Nhược Nguyệt Vân dừng chân, nhưng không quay đầu nhìn hẳn.

"Tuy bộ dáng tức giận của nàng rất đáng yêu nhưng tức giận nhiều sẽ không tốt." Xem ra hẳn vẫn còn lương tâm, vẫn còn biết lo lắng sức khỏe cho kẻ mẫu này!

Nhược Nguyệt Vân nguôi giận, nét mặt giãn ra không ít.

"Tức giận nhiều sẽ bị hộc máu chết đấy!"

(▲▲)

Nhược Nguyệt Vân phun máu tươi tại chỗ!

TRÙNG SINH CHI KỂ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thương Dạ mỉm cười quý dị.

"Đừng tưởng đệ không biết ý đồ của huynh."

Thương Hàn thu lại khóe môi đang mang ý cười, lạnh nhạt trả lời, "Ta không hiểu đệ đang nói gì."

"Huynh cố tình muốn gặp nàng." Thương Dạ nghiêng răng tỏ vẻ không vui.

"Thì đã sao?" Thương Hàn thừa nhận, hãnh nhướng mày khiêu khích nhìn về phía Thương Dạ.

"Rõ ràng huynh nói không có tâm tư gì với nàng!"

"Muốn gặp nàng không nhất thiết là có tình ý với nàng. Ngược lại là đệ, ta không mong đệ đi quá giới hạn của một đứa con." Thương Hàn giọng điệu lạnh lẽo, ánh mắt sắc nhọn chiu thẳng vào đôi con ngươi của Thương Dạ, như muốn đọc sạch ý nghĩ của hắn.

"Có chuyện gì xảy ra?"

Đúng lúc Thương Phong đi đến, hắn cảm nhận được bầu không khí không thích hợp liền lên tiếng đánh tan sự bất thường này.

"Không có gì quan trọng cả, đệ không cần bận tâm." Nói xong Thương Hàn liền cất bước rời khỏi.

Thương Phong nhíu mày, vốn tính mở miệng hỏi Thương Dạ thì lại thấy sắc mặt của hắn không tốt, cuối cùng thôi không nói.

"Tam ca, huynh rảnh không, nói chuyện với đệ một chút."

Thương Phong gật đầu đồng ý.

"Ta chưa bao giờ thấy đệ nghiêm túc như thế." Thương Phong nói ra nghi ngại của mình, không hiểu vì sao hắn cảm thấy khó chịu trước thay đổi này của Thương Dạ.

Thương Dạ cười nhạt hai tiếng, "Phải không?"

Thương Phong trầm mặc không nói.

"Huynh cảm thấy di nương thế nào?"

Thương Dạ đột ngột hỏi, lại đâm ngay vết thương đang rỉ máu của Thương Phong, khiến sắc mặt của hắn nhợt đi không ít.

"Đệ đã biết, còn muốn hỏi ta làm gì." Mắt phượng xinh đẹp của Thương Phong tràn ra tia sáng bi thương tột cùng.

"Đệ chỉ muốn biết "thích" của huynh có giống như nàng nói hay không."

Thương Phong nhấp một ngụm trà, mỉm cười đau xót, "Đến bây giờ ta vẫn chưa xác định được. Chỉ sợ lời nàng nói là đúng. Ta thật sự..... không biết đối mặt với nàng như thế nào..... "

"Thì ra tình cảm của huynh dành cho nàng cũng tầm thường như thế." Thương Dạ hừ lạnh.

Hắn hoàn toàn không biết lời nói của mình đã làm Thương Phong đã đau lại càng đau hơn.

"Lần đầu gặp nàng, ta đã có một cảm giác rất kì lạ. Nàng tuy ăn mặc đơ bản nhưng khí chất của nàng lại cực kì thanh sạch. Ta xưa nay luôn giữ khoảng cách với nữ nhân, vậy mà gặp nàng, ta không những không muốn cách xa mà còn muốn gần gũi nàng nhiều hơn."

Như đang hồi tưởng lại khoảnh khắc đáng nhớ lúc ấy, Thương Phong bất giác mỉm cười ôn nhu.

"Nụ cười của nàng khi đó vừa xinh đẹp lại vừa rạng rỡ. Chính nụ cười ấy đã khiến lòng ta rung động."

Đột nhiên, nụ cười của Thương Phong tắt ngấm, thay vào đó là sự chua xót đến cùng cực, "Nàng đã nói "có duyên ắt gặp lại", nhưng không ngờ cái "duyên" ấy lại trở trêu như thế. Đến lúc gặp lại nàng thì nàng đã là di nương của ta."

Thương Dạ im lặng, hẳn không ngờ tình cảm của Thương Phong dành cho nàng lại nhiều đến thế, chỉ sợ nó không còn là sự rung động nhất thời nữa rồi.

Thương Dạ không hiểu vì sao bản thân lại có cảm giác đố kị trước tấm chân tình của Thương Phong, bàn tay hẳn bất giác nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh.

Lập trường của Nhược Nguyệt Vân kiên định như vậy, muốn thay đổi quả thật là điều không dễ. Thương Dạ hẳn vừa lo lắng cho Thương Phong, lại vừa lo lắng cho..... chính hẳn!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hôm nay đã là ngày thứ ba nàng được gả đi, theo phong tục của Bạch Vân quốc, hôm nay nàng phải trở về Nhược gia để lại mặt.

Nhưng ý nghĩa của phong tục lại mặt chính là muốn tân nương được gặp lại gia đình, để bớt đi nỗi nhớ nhung. Thật đáng tiếc, Nhược Nguyệt Vân nàng chẳng còn thiết tha gì cái Nhược phủ đó, nàng tránh còn không kịp, làm sao có thể trở về!

Cho nên, cái phong tục này, nàng lược bỏ!

Nhược Nguyệt Vân thích thú với suy nghĩ của mình, không ngừng cười ha hả, mặc cho Uyên nhi bên cạnh trợn mắt nhìn nàng.

"Phu nhân, cười như thế còn ra thể thống gì?"

Nhược Nguyệt Vân ngừng cười, nàng cốc mạnh lên đầu Uyên nhi, "Người, cái nha đầu này, người muốn nói ta thô lỗ không giống thực nữ?"

Uyên nhi ủy khuất ôm đầu, muốn mở miệng trả lời, nhưng suy nghĩ một chút lại ngậm miệng không nói. Kì thực, ý của nàng chính là như thế!

Nhìn xem, một cô nương xinh đẹp ngồi uống trà một mình, tự suy nghĩ viễn vông gì đó rồi lại vỗ tay bộp bộp lên bàn, cười đến sặc sụa. Có quá giống thực nữ hay không?

"Ta đang nghĩ trời đẹp như thế này thì vẫn nên ngồi đây ngắm nhìn là tốt. Không nên trở về Nhược gia, khí trời sẽ bớt tươi."

"Nha, di nương lười biếng quá đi!" Cái giọng nói trẻ con ngộ nghĩnh này nàng cam đoan là của Thương Dạ!

"Hay là để Dạ nhi đi chung với nương, con nhất định không để cho ai khi dễ người." Xem, nàng có đoán sai đâu!

(¬_¬)

Thương Dạ ngồi đối diện với Nhược Nguyệt Vân, đôi mắt to tròn chớp chớp không ngừng, xem qua cực kì đáng yêu.

"Không được, đệ quá nóng nảy, gặp bọn người Nhược gia nhất định sẽ gây chuyện." Thương Vũ đột ngột xuất hiện, lập tức phản bác ý kiến của Thương Dạ.

Thương Dạ khó chịu nhăn mày, quăng ngay ánh mắt hình viên đạn cho Thương Vũ.

"Ta đi với nàng." Thương Vũ hoàn toàn không quan tâm đến Thương Dạ.

Khóe môi Nhược Nguyệt Vân co quắp, không biết nên cười hay nên khóc. Hai đại mỹ nam tranh giành nhau muốn đi cùng nàng, nhưng mà..... vẫn nên để dịp khác đi!

"Ta không muốn đi. Các người muốn đi thì dắt nhau cùng đi đi!" Nhược Nguyệt Vân phũ phàng đáp, nói xong liền nhấc mông bỏ chạy.

Thương Vũ sớm đoán được nàng sẽ trả lời như thế, nên đã nhanh tay bắt lấy cổ tay của nàng, kéo mạnh làm nàng ngã vào người hắn.

"Di nương không ngoan chút nào! Thương Vũ ta nhất định phải dạy dỗ nàng."

Dứt lời, Thương Vũ liền áp lấy làn môi ngọt ngào của Nhược Nguyệt Vân. Hắn trần trọc mút, vờn đầu lưỡi liếm quanh viền môi của nàng. Như vẫn chưa thỏa mãn, hắn tận lực cạy miệng nàng, luồng vào khoang miệng quần lấy chiếc lưỡi dính hương thơm ngọt.

Nhược Nguyệt Vân sững người, trong phút chốc không tiếp nhận được chuyện gì đang xảy ra. Mãi đến ba giây sau nàng mới hoàn hồn, vội vàng dùng tay dấm mạnh lên khuôn ngực rắn chắc của Thương Vũ.

"Ủm..... uông.... a..... " (buông ra)

Uyên nhi kinh ngạc đến mức trợn ngược mắt, tay chân bủn rủn chẳng biết nên làm gì. Còn Thương Dạ, đôi mắt hắn đỏ ngầu, nhìn ra được hắn đang cực kì tức giận.

Hắn tách Nhược Nguyệt Vân ra khỏi ràng buộc của Thương Vũ, nắm dấm cứng ngắt muốn vung thẳng vào mặt Thương Vũ. Nhưng thật may, nàng đã ngăn cản kịp lúc. Nàng không hề muốn vì nàng mà bọn họ nảy sinh mâu thuẫn.

Môi mỏng của Thương Vũ xuất hiện tia máu, ban nãy Nhược Nguyệt Vân đã cắn hắn, nhìn vết thương kia nàng phần nào hả được cơn tức giận trong lòng.

"Huynh biết mình đang làm gì không hả? Nàng là di nương của chúng ta!" Thương Dạ nghiêm giọng.

Thương Vũ dùng tay chạm lên môi, nhìn máu tươi dính lên tay, hắn chẳng những không tức giận mà còn cười, "Nàng cắn cũng quá ác độc rồi!"

Thương Dạ lại tiếp tục bị bỏ qua, gương mặt trẻ con vốn đã lạnh nay càng lạnh hơn.

Nhược Nguyệt Vân cảm thấy tình hình giữa cả ba người rất không tốt, bất đắc dĩ nói: "Đủ rồi. Ta đi cùng cả hai người!"

Nàng dẫn theo Uyên nhi trở về phòng chuẩn bị. Hậu viên bỗng chốc chỉ còn lại Thương Vũ và Thương Dạ.

"Hai huynh đệ ta chắc hẳn đã quá hiểu suy nghĩ của nhau." Thương Vũ nhếch môi.

"Huynh thích nàng!"

"Đệ thích nàng!"

Cả hai hai miệng một lời, bất giác lại cùng nhau mỉm cười.

"Tốt thôi, nàng sẽ là của chúng ta."

Có thể nói, trong bốn huynh đệ, Thương Vũ cùng Thương Dạ là thân thiết nhau nhất. Đơn giản là vì một người là hồ ly gian manh, còn một kẻ là con sói gian xảo. Đồng bản tính, đương nhiên cũng sẽ đồng suy nghĩ, lúc nào cũng tâm đầu ý hợp.

Nhược Nguyệt Vân nàng là một con thỏ trắng ngây thơ. Chính là con mồi chung của bọn họ!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Nàng vốn bảo Uyên nhi trang điểm đơn giản cho nàng là được, nhưng nàng ta nhất định không chịu.

"Phu nhân nhất định phải ăn vận thật xinh đẹp, cho bọn người Nhược gia hối hận đến chết đi." Uyên nhi càng nói càng hăng, nhanh nhẹn búi cho nàng một búi tóc trang nhã.

Nàng cười nhưng không nói thêm gì.

Uyên nhi bước vào phía trong chọn y phục giúp nàng, rất nhanh sau đó đã mang ra một bộ bạch y thanh nhã.

Mặc dù nàng có rất nhiều trang phục có sắc trắng như thế nhưng nàng chưa nhìn thấy qua bộ này. Nhìn kĩ sẽ thấy bộ này đẹp hơn những y phục của nàng rất nhiều. Chất liệu vải trơn nhẵn, nhẹ tênh tạo cảm giác mát mẻ. Đường may tinh tế hơn hẳn y phục thông thường.

"Bạch y này ở đâu mà có?" Nhược Nguyệt Vân nhíu mày hỏi.

"A, là của tam thiếu gia tặng cho phu nhân." Uyên nhi nhanh nhẹn trả lời, nhưng sau đó, như đã nhớ ra điều gì, nàng ta hoảng hốt xoa tay, "Không phải! À, là do nô tì sai người đi may cho phu nhân!"

Nhược Nguyệt Vân híp mắt nguy hiểm, đem mặt mình áp sát vào mặt Uyên nhi, thái độ uy hiếp cực kì rõ ràng.

Uyên nhi khó khăn nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh rơi như mưa. Cuối cùng vẫn phải cúi đầu khai thật.

"Là.... là của tam thiếu gia."

Nhược Nguyệt Vân lúc này mới chịu giãn khoảng cách ra một chút, nhưng ánh mắt nguy hiểm vẫn còn đó.

"Tại sao người nói dối ta?"

Uyên nhi úy khuất căn căn môi dưới: "Không phải Uyên nhi muốn gạt phu nhân, chỉ là tam thiếu gia có dặn tuyệt đối không để người biết cái này là của thiếu gia."

Nhược Nguyệt Vân có chút không hiểu: "Tại sao không muốn ta biết?"

"Thiếu gia nói phu nhân không thích thiếu gia, nên quà thiếu gia tặng người cũng sẽ không nhận." Uyên nhi thấp thỏm quan sát biểu cảm của nàng. Chỉ thấy Nhược Nguyệt Vân yên lặng không đáp, nên nàng ta vội vàng nói tiếp.

"Thương Phong thiếu gia biết hôm nay phu nhân phải trở về Nhược gia lại mặt nên đã cố tình tặng cho người bộ y phục đẹp như thế. Phu nhân, van xin người, đừng phụ lòng tốt của thiếu gia!" Uyên nhi như chực khóc, thống thiết cầu xin nàng.

Nhược Nguyệt Vân mỉm cười, cốc yêu Uyên nhi: "Cái nha đầu này, người xem ta có phải loại người máu lạnh như thế không?"

Uyên nhi nhanh chóng nín khóc, vui mừng hò reo: "Phu nhân là người tốt nhất a!"

Nhược Nguyệt Vân bị Uyên nhi ôm lấy bất ngờ, suýt chút ngã ngửa ra phía sau. Nhưng nàng chỉ cười, không trách mắng gì cả.

"Vậy người cảm tạ hẳn giúp ta."

Uyên nhi chu môi làm nũng: "Phu nhân phải đích thân đa tạ mới chân thành. Nha nha nha~~~"

Nàng hết cách, đành phải gật đầu chấp thuận.

Uyên nhi nhảy lên hoan hô, trông vẻ mặt cực kì vui vẻ.

Ở bên ngoài Thương Vũ mất kiên nhẫn nói vọng vào: "Di nương à, nàng chuẩn bị lâu quá rồi đấy."

Không có ai trả lời, chỉ có cánh cửa dần dần mở ra.

Thương Vũ cùng Thương Dạ nhìn thấy người bước ra liền ngây người, quên cả hô hấp: Tóc đen như thác dài đến thắt lưng, làn mi liễu, mắt phượng trong suốt, làn da mịn nhẵn như ngọc, môi anh đào nhỏ nhắn không tô mà hồng, kiêu diễm uyển chuyển, sợi tóc mai theo gió mềm mại lướt trên mặt, thêm vài phần phong tình mê người, đôi mắt linh hoạt thông minh chuyển động, một thân váy dài màu trắng thuần, eo nhỏ thắt chặt, đẹp không tì vết, đẹp thanh thoát không vương khói lửa nhân gian, giống như tiên tử!

Uyên nhi vô cùng hài lòng với thái độ của hai huynh đệ Thương Vũ, hất cằm hãnh diện: xem đi, là chủ tử của Uyên nhi đó nha!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bởi vì biết cách lấy lòng Cảnh vương gia cùng với dung mạo tuyệt sắc, cho nên Nhược Hi Nhã rất được Nam Cung Ngạo yêu chiều. Kể từ khi tân hôn đến nay, hễ đều đặc biệt sủng ái, sớm tối đều đến thăm phòng của Nhược Hi Nhã, bỏ rơi các sườn phi khác trong phủ.

Hôm nay là ngày lại mặt, Nam Cung Ngạo đặc biệt chuẩn bị một chiếc kiệu lớn, hơn hết là hễ cùng về với Nhược Hi Nhã. Thông tin này cực kì chấn động, làm cho Nhược Hi Thái nở mày nở mặt, ""mặt ngựa lên trời"" nhiều hơn thường ngày.

Nhược Nguyệt Vân đương nhiên biết, nhưng nàng chẳng thêm quan tâm. Bọn họ cũng chỉ là một đám người trọng hình thức, trọng bên ngoài, trọng cả lợi danh.

Chiếc kiệu của nàng vừa dừng lại trước cổng Nhược phủ thì nàng đã nghe thấy Thương Dạ cười ngựa ở bên cạnh khinh thường nói:

"Cái kiệu này cũng quá chướng mắt rồi!"

Trước mặt là chiếc kiệu to lớn, có vẻ kèn càng, lại cộng thêm màu đỏ rực chói mắt, khiến cho nó trở nên lỗ bịch vô cùng. Hoàn toàn trái ngược với chiếc kiệu thanh sắc nhỏ xinh của Nhược Nguyệt Vân.

Thương Vũ bữu môi không có ý định cho ý kiến. Hễ xuống ngựa, cực kì có phong độ nâng tay Nhược Nguyệt Vân, giúp nàng bước khỏi kiệu.

Gia nhân của Nhược gia sớm đã thấy nàng đến nhưng không một ai có động thái chào đón nàng, nô bộc thì chẳng buồn ghé mắt, còn tì nữ thì đỏ mặt len lén nhìn Thương Vũ cùng Thương Dạ.

Nhược Nguyệt Vân từ lâu đã quen với điều này, cho nên nàng vẫn ung dung như cũ. Chỉ riêng Thương Vũ, Thương Dạ vẫn chưa thích nghi được, không khỏi bực tức trong lòng.

Đám người Nhược Hi Thái, Bạch Chu Ngọc, Nam Cung Ngạo và Nhược Hi Nhã đang vui cười trò chuyện ở nhà chính thì nghe thấy tiếng bước chân tiến vào.

Cả bốn người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cửa.

Bước vào đầu tiên là Thương Vũ. Hắn thản nhiên điểm mặt từng người, nhếch khóe môi chào hữu lễ:

"Thương Vũ tham kiến Cảnh vương gia."

Nhược Hi Nhã có chút mê muội nhìn hắn. Thương Vũ tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan rõ ràng, góc cạnh tuấn mỹ dị thường, vận hồng y càng làm nổi bật làn da trắng nõn của hắn, mái tóc đen dài dùng một dây đỏ thắm thắt lại, một đôi mày kiếm, bên dưới là phượng mâu đào hoa, tràn đầy đa tình.

Cái mũi cao, đôi môi mỏng đỏ tươi, làm xao động nhất chính là đôi mắt biết cười, khiến người ta liên tưởng đến hồ ly, yêu hồ mị hoặc chúng sinh.

Con người này quá mức xinh đẹp, kể cả đệ nhất mỹ nhân như Nhược Hi Nhã nàng cũng phải thua hắn ba phần!

Nam Cung Ngạo liếc Thương Vũ một cái, mắt chạm phải tia khinh thường trong mắt của y khiến cho hắn tức giận, gương mặt lạnh đi không ít.

"Thương thiếu gia, nghe danh đã lâu."

Mỗi người đều có một câu nói nghe qua cực kì khách sáo nhưng ngẫm trong đấy không biết có bao nhiêu là bão táp dữ dội.

Nam Cung Ngạo vừa dứt lời thì có phía cửa đã xuất hiện thêm hai đạo bóng dáng.

Nam tử tử y ngạo mạn bước vào, gương mặt thanh tú, băng cơ ngọc cốt, tóc đen như mực, mũi cao thẳng, môi đỏ mọng kiêu diễm ướm át lộ ra điểm hồng nhạt đáng yêu, một đôi mắt đen láy như vì sao tròn tròn mở to, như một hồ nước thanh, thuần khiết làm người khác không đành lòng khi dễ, lông mi nồng đậm cuốn kiểu dài dày, giống cây quạt chóp chóp.

Nhược Hi Nhã thích nhất là loại hình mỹ thiếu niên này, ánh mắt si mê lộ rõ mồn một.

Nhưng rất nhanh tất cả ánh mắt trong nhà chính đều đổ dồn về phía người ở bên cạnh Thương Dạ. Lụa trắng che mặt, bạch y tựa tuyết, phía sau là phần lụa mỏng thật dài như đang bay múa theo gió, mái tóc đen huyền dùng một cây bạch ngọc phượng trâm bôi cao lên, eo nhỏ thắt dây, làn da trắng mịn nõn nà. Chỉ dáng người thôi cũng đã đủ làm vạn người si mê.

"Nhi nữ Nhược Nguyệt Vân kính chào phụ thân, mẫu thân!"

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Nhi nữ Nhược Nguyệt Vân kính chào phụ thân, mẫu thân!"

Nhược Nguyệt Vân mỉm cười ấm áp, tự động bỏ qua ánh mắt không mấy thân thiện của bọn người Nhược gia.

Vốn dĩ không thèm để ý Nhược Nguyệt Vân nhưng khi nhìn thấy sắc mặt đang tối dần của huynh đệ Thương gia, Bạch Chu Ngọc đành cắn răng giả bộ làm người mẹ tốt.

"Vân nhi, nương rất nhớ con!"

Có trời mới biết Nhược Nguyệt Vân buồn nôn đến mức nào!

Dù trong lòng đã lạnh hơn cả băng tuyết nhưng nàng vẫn nở ra nụ cười cực kì rục rở, "Nương vẫn cứ thích nói đùa. Người làm sao có thể nhớ con!"

Đúng như dự đoán, gương mặt bà ta bỗng chốc cứng đờ, tái đi vì thẹn, vì giận.

Nhược Hi Thái phản nộ quát: "Đây là thái độ của người dành cho mẫu thân mình hay sao!"

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào khuôn mặt nhăn nhó của lão ta. Nhược Hi Nhã điềm nhiên thưởng trà, khéo môi nhẹ nhếch chờ đợi bộ dáng khúm núm, sợ sệt của nàng.

Đúng theo ý của Nhược Hi Nhã, bờ vai nàng dần dần run, run rẩy đến mức tưởng chừng như nàng sắp ngã quy. Ý cười châm chọc trong mắt Nhược Hi Nhã ngày một hiện rõ. Đột nhiên, nàng ngẩng đầu..... cười đến điên cuồng!

Thì ra nàng run vì cười!

Tất cả ngơ ngẩn vì tràn cười của nàng.

"Nhược lão gia, Nhược phu nhân, các người thử hỏi đã có bao giờ hai người đối xử với ta như một đứa con thật sự?"

Giọng nói vẫn thản nhiên như cũ nhưng hình như nó đã không còn tia ấm áp.

Nếu như muốn trở mặt thì nàng đây sẵn sàng. Các người đừng nghĩ Nhược Nguyệt Vân ta là một thứ đồ chơi tùy thời đùa giỡn!

Nam Cung Ngạo không có ý định xen vào, ánh mắt hẩn thủy chung dán lên người nàng, một chút cũng không dám chớp mắt, chính vì sợ sẽ bỏ lỡ tia chuyển biến trong mắt phượng cao ngạo của nàng.

Nhược Nguyệt Vân cong khóe miệng lên, vừa là trào phúng cũng vừa là khinh thường: Sở dĩ Nam Cung Ngạo muốn có nàng cũng là do tình thế bắt buộc, đơn giản là vì nàng có được dung mạo khuynh thành. Nếu nàng vẫn còn là một Nhược Nguyệt Vân ăn mặc luộm thuộm bần tiện như khất cái giống trước kia thì chỉ sợ là Nam Cung Ngạo sẽ không thèm nhìn nàng đến một cái!

Nam Cung Ngạo muốn chiếm giữ nàng chỉ là để thỏa mãn tư tâm của mình, căn bản sẽ không thật tâm yêu nàng.

Nếu có một ngày, Nam Cung Ngạo phải lựa chọn giữa quốc gia và nàng, hẳn chắc chắn sẽ không chút do dự mà từ bỏ nàng, lựa chọn giang sơn, bởi

vì trong mắt hẳn: Giang sơn mới là tất cả, nữ nhân, chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi mà thôi. Cho dù hiện tại có đẹp đến đâu thì tương lai cũng sẽ có một ngày già nua tàn phai nhan sắc, mà giang sơn lại có thể sống mãi vạn năm!

Cũng vì điều này mà nàng sớm đã đoán trước được số phận của Nhược Hi Nhã. Vinh hoa phú quý nhất thời làm cho nàng ta mù quáng, nhưng mai này thì sao? E rằng phải chết lạnh, chết tủi trong hầm cung không ai hay biết!

Bài học của kiếp trước đã khiến nàng nhận thức rất rõ.

Thương Vũ cùng Thương Dạ đứng nghiêm nghị ở phía sau Nhược Nguyệt Vân, giống như một hậu phương vững chắc, tiếp sức cho nàng và chở che cho nàng. Đồng thời muốn chứng tỏ cho Nam Cung Ngạo biết: Nàng là của bọn hắn! Đừng mơ tưởng vô ích!

Vì ở đây có Nam Cung Ngạo cùng hai thiếu gia của Thương gia, đều là những người có thế lực khiến Nhược Hi Thái phải e dè, cho nên lão không tiện xử trí nàng, nếu không chỉ sợ lão đã sớm ban cho nàng hai bạt tay thật mạnh. Đồ hỗn láo!

"Người đừng có mà ăn cháo đá bát! Bọn ta sinh ra người, nuôi nấng người lớn từng này, bây giờ người làm phu nhân ở Thương gia, hóa thành phượng hoàng, liền quên ân nghĩa của phụ mẫu!" Bạch Chu Ngọc âm ức vì bị nàng làm bẽ mặt ban nãy, có cơ hội liền nhảy xông vào la lối.

Nhược Nguyệt Vân lại được thêm một trận cười.

Nhược Hi Nhã cảm thấy hình tượng người mẹ đoan trang danh giá của Bạch Chu Ngọc bây giờ sắp sụp đổ, lo lắng nhìn sang Nam Cung Ngạo, sợ hẳn sẽ phật ý, xem thường cả gia đình nàng. Nhưng rốt cuộc hẳn từ đầu đến cuối cũng không quan tâm bọn họ, ánh mắt hẳn -- ở trên người tiện nhân Nhược Nguyệt Vân!

Nhược Hi Nhã tức đến điên người, cố gắng lay tỉnh Nam Cung Ngạo nhưng vô ích. Quá ghen tỵ, nàng ta trợn trừng mắt cảnh cáo nàng.

"Nha nha, nhìn xem Bạch phu nhân đi, có thật bà từng là thiên kim tiểu thư của Bạch gia hay không? Bộ dáng hiện tại cũng quá chanh chua rồi!" Thương Vũ châm chọc.

Nhược Hi Thái nhận thức được tình hình đang không mấy tốt đẹp như dự định, lập tức kiềm chế cơn giận trong lòng, nắm chặt tay Bạch Chu Ngọc, ép bà ta bình tĩnh lại.

"Ây da, thật ngại quá, hôm nay vốn dĩ là ngày đoàn tụ gia đình vui vẻ vậy mà lại bị làm thành như thế này. Vân nhi con nói xem, có phải chúng ta đã làm con giận rồi không?" Nhược Hi Thái cười hòa hoãn.

Thương Dạ cúi thấp người nói nhỏ với nàng: "Chờ một chút, xem lão còn muốn diễn trò gì!"

Nhược Nguyệt Vân cười nhẹ, gật đầu xem như đồng ý.

Nhược Hi Thái lớn tiếng gọi, hạ nhân trong phủ liền mang các loại mỹ thực lên trên bàn xong rồi lại nhanh chóng lui ra. Nhược Nguyệt Vân ngồi vào bàn, bên cạnh là Thương Dạ cùng Thương Vũ.

Nhược Hi Thái kính Nam Cung Ngạo một ly rượu, hân hoan khách khí uống cạn rượu rồi đặt cái ly không lên bàn. Ánh mắt thâm trầm hữu ý quét qua người Nhược Nguyệt Vân: "Nơi này là Nhược phủ của nàng, vì sao Thương phu nhân còn phải mang mặt che mặt?"

"Đúng đó đại tỷ, nơi này là gia phủ của chúng ta, tỷ cần gì phải mang mặt che mặt!" Nhược Hi Nhã tiếp lời của Nam Cung Ngạo. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo sự lễ phép, cùng với ý cười xán lạn nhưng lại không có ở đáy mắt.

Tốt nhất là cho Cảnh vương gia thấy được dung nhan tầm thường của người thì ngài mới có thể chết tâm được. Chỉ bằng người cũng muốn tranh giành phu quân của đệ nhất mỹ nhân ta!

Thương Vũ cùng Thương Dạ vừa muốn nàng tháo bỏ mạng che mặt lại vừa không. Muốn vì bọn hắn không thể để bọn người Nhược gia tiếp tục xem thường nàng, phải để cho bọn họ thấy nàng xinh đẹp thế nào, tuyệt mỹ thế nào, để bọn họ tiếc hận vì đã đối xử bất công với nàng. Còn không muốn là vì bọn hắn biết rõ Nam Cung Ngạo là loại người nào, nếu như hắn biết dung nhan thật sự của nàng thì nhất định sẽ tìm mọi cách chiếm đoạt nàng!

Nhược Nguyệt Vân làm sao biết được Thương Vũ cùng Thương Dạ đang nghĩ gì, nàng chỉ thản nhiên mỉm cười. Nàng cầm hai góc mạng che bên sườn mặt, chậm rãi tháo xuống. Ánh mắt Nhược Hi Thái, Bạch Chu Ngọc, Nhược Hi Nhã, Nam Cung Ngạo đều tập trung trên người Nhược Nguyệt Vân, đáy mắt hàm chứa sự chờ mong, nghi hoặc, khinh thường, yên tĩnh chờ nàng tháo mạng che mặt xuống.

Mạng che mặt một tắc lại một tắc rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Nguyệt Vân, sau khi dung nhan khuynh thế hoàn toàn hiện ra, nàng ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bình tĩnh.

Nhược Hi Thái, Bạch Chu Ngọc, Nhược Hi Nhã vẫn cứ nhìn chăm chăm vào dung nhan tuyệt trần của Nhược Nguyệt Vân, kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm: Đây -- là ai?

Tuyệt đối không phải Nhược Nguyệt Vân!

Rõ ràng dung nhan nàng ta tầm thường đến mức thì nữ trong phủ còn đẹp hơn nàng ta. Làm sao bây giờ dung nhan lại biến đổi lớn như vậy? Chỉ sợ đệ nhất mỹ nhân cũng phải thua đến năm phần!

Nhược Hi Nhã không thể nào chấp nhận được, cho dù đây có phải thật sự là Nhược Nguyệt Vân hay không thì nàng ta cũng đã bị tước mất danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Bạch Vân quốc! Tức giận nhất thời không cưỡng chế được, Nhược Hi Nhã đập bàn đứng dậy.

"Người là ai?"

"Nhã nhi, tỷ tỷ sẽ bị tổn thương đó, vì sao muội không nhận ra tỷ!"
Nàng vờ vịt đau lòng chực khóc.

Nhược Hi Thái, Bạch Chu Ngọc sớm đã bị dọa đến hóa đá. Trong lòng không ngừng tiếc hận, đứa con gái bọn họ bỏ rơi thì ra còn xinh đẹp hơn cả con gái họ xem là bảo bối. Tức chết họ mà!

Sau khi Nhược Nguyệt Vân tháo mạng che mặt xuống, ánh mắt Nam Cung Ngạo nhìn như tùy ý, nhưng kì thực vẫn luôn dán trên dung nhan tuyệt sắc của Nhược Nguyệt Vân, không hề nhúc nhích. Nét mày cong cong, lông mi thật dài, đôi mắt ngập nước, chiếc mũi khéo léo, còn có đôi môi anh đào mê người.....

Chính là nàng!

Có chết hãn cũng không thể nào quên được nhan sắc của giai nhân tựa thiên tiên đêm đó. Thì ra là thật, không phải ảo mộng!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đột nhiên, Nam Cung Ngạo híp đôi mắt lạnh: Môi của Nhược Nguyệt Vân đã bị hôn qua! Về phần người hôn nàng thì hẳn không thể xác định, e là có liên can đến bọn người Thương gia.

Ý thức được điểm này, Nam Cung Ngạo không hiểu sao lại tức giận. Lúc sáng nàng bị Thương Vũ bất ngờ công kích, hẳn mãnh liệt hôn làm cho môi nàng sưng đỏ không bớt. Nhưng bởi vì nàng có mang mạng che mặt, nên người trong Thương phủ vẫn chưa phát hiện ra.

Người bình thường nhìn không ra cái gì, nhưng trong vương phủ Nam Cung Ngạo có vô số cơ thiệp, hẳn tự nhiên có thể nhìn ra được sự khác thường của Nhược Nguyệt Vân.

Thương Vũ cũng phát hiện được ánh mắt bất thường của Nam Cung Ngạo, hẳn xoa môi đặc chí. Đã nhìn thấy chưa, nàng là người của ta, người nên từ bỏ đi!

"Hình như tình cảm phu thê của Cảnh vương gia cùng vương phi rất tốt." Nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của Nam Cung Ngạo vẫn luôn chăm chú vào đôi môi của mình, Nhược Nguyệt Vân dĩ nhiên chột dạ, nàng vội vàng cất lời hòng làm cho ánh mắt của hẳn mau mau rời khỏi nàng.

"Rất tốt -- " Nam Cung Ngạo tựa tiểu phi tiểu nói.

Nghe thấy câu trả lời của Nam Cung Ngạo, Nhược Hi Nhã an tâm phần nào, nàng ta bắt đầu cao ngạo hất cằm. Cho dù người có xinh đẹp hơn ta thì

số phận của người cũng đã định cô độc đến chết! Nhìn xem, phu quân của ta chính là Cảnh vương gia dũng mãnh, ngài sớm muộn cũng sẽ đăng cơ Hoàng đế, còn ta sẽ là Hoàng hậu của Bạch Vân này, mẫu nghi thiên hạ! Người tốt cuộc cũng chỉ là một góa phụ tội nghiệp!

Nhược Hi Nhã choàng tay ôm lấy cánh tay rắn chắc của Nam Cung Ngạo.

"Rất tốt cho Nhược gia của các người!"

Nhược Hi Nhã còn chưa đặc ý quá lâu thì đã bị Nam Cung Ngạo hất tay ra, làm cho nàng ta giật mình, suýt chút té ngã xuống đất, may mắn có Bạch Chu Ngọc nhanh tay đỡ lấy.

"Vương gia..... " Gương mặt nhỏ nhắn của nàng ta trắng bệch, không biết hấn đang nổi giận cái gì.

"Hay cho Nhược gia các người thông đồng lừa gạt ta!" Hấn đập mạnh tay xuống bàn, nội công hùng hậu bắn ra làm cho cái bàn bỗng chốc vỡ tan tành.

Thương Vũ ôm nàng bay ra xa, tránh để cho nàng bị mảnh vỡ của chiếc bàn gỗ văng trúng người. Thương Dạ cũng nhanh chóng bay theo.

Chỉ có Bạch Chu Ngọc, Nhược Hi Thái cùng Nhược Hi Nhã ngồi đó chịu trận, mảnh gỗ bắn ra gây không ít vết thương trên người bọn họ. Nặng nề nhất là Nhược Hi Nhã, trên mặt trắng nõn kiều diễm bị khứa một đường, máu đỏ nhỏ ra từng giọt.

"A!!!!!" Nàng ta la hét thảm thiết! Gương mặt của ta! Dung nhan của ta!

Nhược Hi Thái, Bạch Chu Ngọc còn đầu bình tĩnh để lo cho con gái bảo bối của bọn họ, thân thể to béo run lên bần bật, sợ hãi Nam Cung Ngạo sẽ mang bọn chúng ra chém.

"Vương gia, thần nào dám lừa gạt ngài việc gì, xin ngài minh giám."
Nhược Hi Thái khóc hù hụ như chết cha chết mẹ, còn đâu hình tượng đỉnh đạc của một tể tướng lừng lẫy đương triều.

"Người còn chối! Bốn vương đã từng nói, người ta muốn cưới là nữ nhân đẹp nhất Nhược gia! Các người lại dám giấu Nhược Nguyệt Vân đi, gả cho ta Nhược Hi Nhã thấp kém!" Nam Cung Ngạo gầm lên như hổ, gương mặt tuấn mỹ phủ đầy nộ khí, muốn có bao nhiêu đáng sợ liền có bấy nhiêu.

Nhược Hi Thái tái xanh cả mặt, nuốt khan một ngụm nước bọt. Lão đã nhớ ra, nhưng mà, lúc đó lão không thể ngờ Nhược Nguyệt Vân lại.....

"Người nói xem, người đáng tội gì?" Nam Cung Ngạo híp mắt đầy nguy hiểm.

Bạch Chu Ngọc đập đầu kịch liệt: ""Vương gia tha tội! Vương gia tha tội!"

Nhược Hi Nhã tuyệt vọng lặng lẽ ngồi một bên, nàng ta ôm mặt thất thần, đôi mắt đỏ hoe chứa đầy uất hận trừng Nhược Nguyệt Vân.

Tại ả! Tất cả là do ả hại! Giết ả! Nhất định phải giết chết ả!

Nhưng Nhược Hi Nhã là một kẻ khôn khéo, nàng ta biết lúc này chưa phải lúc trả thù.

"Tỷ tỷ, van xin tỷ, cầu xin tỷ, xin tỷ hãy cứu chúng ta!" Nhược Hi Nhã khéo léo thu liễm hận ý trong mắt, chỉ còn lại tia đáng thương cùng cực.

Nhược Nguyệt Vân không phải không biết Nhược Hi Nhã đang nghĩ gì trong đầu, nhưng bọn họ là phụ mẫu của nàng, là muội muội ruột thịt của nàng, dù có đối xử với nàng bất công như thế nào thì cũng là người thân của

nàng. Nàng dù hận nhưng nàng không phải là con người máu lạnh, sắt đá, có thể bỏ mặc người thân của mình.

Thương Dạ mỉm cười, Nhược Nguyệt Vân nàng là thế, ngoài lạnh nhưng trong nóng. Rốt cuộc thì nàng cũng không đủ nhẫn tâm.

Nhưng.....

Hắn lại thích điều đó ở nàng!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Nhược Nguyệt Vân tiến lên thêm một bước, thực hiện tư thế khom người không hề thấp hèn mà còn đầy ngạo nghễ: "Cảnh vương gia khoan hãy xử phạt, đây đều là do Nhược Nguyệt Vân ta che giấu dung mạo quá kín đáo, bọn họ thực chất không thể nhận ra."

Tuy là lời thú tội nhưng thanh âm đồng dục rõ ràng, không có một tia sợ hãi, run rẩy. Khí phách của Nhược Nguyệt Vân làm cho Nam Cung Ngạo thoáng kính phục, tư tâm muốn chiếm giữ nàng càng lúc càng sôi sục.

"Tại sao nàng lại che giấu?" Nam Cung Ngạo ngạc nhiên.

Nhược Nguyệt Vân có chút trầm tư, sau lại nói: "Dung nhan dù có xinh đẹp đến mức nào thì cũng sẽ có lúc nó bị tàn phai. Người trọng ta hóa ra là trọng nhan sắc của ta. Sẽ bỏ rơi ta khi ta già nua xấu xí. Vậy thì ta không cần loại người đó! Cũng không cần dung mạo này!"

Lời nói của nàng thâm thúy vô cùng, vừa thẳng thừng chặt đứt ham muốn chiếm giữ của Nam Cung Ngạo lại vừa cảnh cáo Thương Vũ ở phía sau lưng mình.

Thương Vũ biết, nhưng hắn chỉ cười không nói, nụ cười của hắn tuy rạng rỡ nhưng chua xót tột cùng. Nàng vĩnh viễn xem hắn là loại người đó - loại người mà hắn khinh bỉ nhất!

Nhược Hi Nhã ngồi bất động trên đất, gương mặt đầm đìa máu bỗng run lên bần bật. Ha ha ha.....

Hay cho người Nhược Nguyệt Vân! Người không cần dung nhan của người nhưng ta cần! Dung nhan mỹ lệ của ta đã bị hủy hoại, tất cả là do người, do người! Ta thề sẽ có lúc ta tận tay lột da người, để người hiểu rõ cảm giác bị hủy nhan!

Nam Cung Ngạo đứng đó nhưng không nói một lời, tay nắm chặt thành năm đấm, gân xanh từng đợt nổi lên.

"Tốt! Nàng muốn bốn vương tha cho bọn chúng, cũng được thôi! Nhưng bốn vương có một điều kiện." Phượng mâu lóe lên tia thâm hiểm không thể không cảnh giác.

Nhược Nguyệt Vân mím môi chờ đợi điều kiện của hắn.

"Nhược Hi Nhã đã không còn xứng đáng làm vương phi của bốn vương. Cảnh vương phi chỉ có thể là nàng!"

Thương Dạ tức giận vô cùng, chỉ muốn xông lên đánh cho Nam Cung Ngạo một trận. Nhưng Nhược Nguyệt Vân ngăn cản Thương Dạ.

Nàng nhìn Nam Cung Ngạo một lúc lâu, cười đến điên cuồng.

Ông trời đúng là trêu người! Kiếp trước ta si mê người, một lòng một dạ muốn trở thành phi tần của người, nhưng chính người đã tuyệt tình bóp nát trái tim của ta, làm ta rơi vào tuyệt vọng.

Vậy mà kiếp này người tìm mọi cách để có được ta, ta ngược lại đã không còn tha thiết gì loại người như người.

Ha ha ha ha..... Lão thiên gia cũng thật khéo sắp đặt!

"Cảnh vương gia thật biết nói đùa. Ta đã là nữ nhân gả đi, làm sao có thể trở thành vương phi của ngài. Huống chi ta không yêu ngài, vĩnh viễn cũng không yêu ngài!"

"Vậy thì bốn vương sẽ xử trăm cả gia đình nàng, để nàng biết cảm giác mất đi người thân đau đớn đến mức nào!" Nam Cung Ngạo hí mắt đe dọa.

Nhược Nguyệt Vân xoay người, thản nhiên bước đi: "Đối với ta, người thân có như không có! Bọn họ không xứng để ta hi sinh bản thân mình cứu họ."

"Hơn nữa, muốn giết đại thần trong triều thì phải có mệnh lệnh của Hoàng thượng, Cảnh vương gia ngài cũng không phải không biết đi?"

Nhìn bóng dáng ba bóng dáng xuất trần từng bước cách xa, Nam Cung Ngạo cảm giác tức giận tột độ. Nhược Nguyệt Vân, nàng đừng nghĩ bốn vương không có cách chế phục nàng, bốn vương nhất định sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của ta!

"Vương gia tha tội! Vương gia tha tội!" Nhược Hi Thái, Bạch Chu Ngọc sợ đến gần vỡ mật, dập đầu liên hồi không dám ngừng nghỉ.

"Vương gia..... "

Nhược Hi Nhã mềm yếu nắm lấy tà áo của Nam Cung Ngạo, ánh mắt đáng thương khẩn thiết cầu chút thương hại của hắn. Bọn họ là phu thê, đã từng rất ân ái ngọt ngào, hắn sẽ không tuyệt tình với nàng, tuyệt đối là không!

Chỉ là do nóng giận nhất thời! Đúng vậy, là do tức giận nhất thời!

Nhược Hi Nhã không ngừng an ủi bản thân, để bản thân nhen nhóm chút ít tia hy vọng.

Nhưng hi vọng nhiều sẽ thất vọng nhiều. "Cút khỏi mắt bốn vương!" Nam Cung Ngạo không hề thương hoa tiếc ngọc, thẳng chân đá văng

Nhược Hi Nhã ra khỏi người, hắt kinh tởm vết máu của nàng ta vấy lên
cầm bào, hận không thể nhanh chóng trở về vương phủ thay y phục mới!

TRÙNG SINH CHI KẾ MẪU

Thập Nhất Bà Bà
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Thương phủ --

Nhược Nguyệt Vân vừa trở về thì đã thấy Uyên nhi đứng chờ nàng ở cửa. Bên cạnh nàng ta còn có một bóng dáng trắng toát xuất trần tựa trích tiên -- Thương Phong.

Thương Phong yên lặng nhìn Nhược Nguyệt Vân, đôi mắt lướt qua y phục trên người nàng. Biết đấy là y phục mình tặng cho nàng, hẳn hài lòng mỉm cười, nụ cười mang theo hơi ấm của gió xuân, đẹp đến cực hạn, khiến nàng ngây dại trong phút chốc.

"Phu nhân về rồi! Như thế nào, phản ứng của bọn người Nhược gia ra sao? Họ có ngạc nhiên không? Có tức điên lên không? Bọn họ cư xử với phu nhân như thế nào? Mau nói cho Uyên nhi biết đi, tò mò chết đi được!" Uyên nhi hét như con chim chích chòe nhiều chuyện, không ngừng líu ríu bên tai Nhược Nguyệt Vân, làm cho nàng vừa bực bội lại vừa buồn cười.

Nhược Nguyệt Vân mệt mỏi lắc đầu, từ chối trả lời. Nàng tùy tiện ngồi xuống một cái ghế, Uyên nhi hiểu ý giúp nàng rót một ly trà. Nhược Nguyệt Vân nhấp một ngụm trà nóng, cảm thấy cơ thể sáng khoái hơn rất nhiều.

Thương Phong biết nàng không quan tâm đến hẳn, dù hẳn có đứng ở đây chờ đợi nàng thì nàng cũng xem như không thấy hẳn. Con người đen láy như vì sao nháy mắt ảm đạm, nồng đậm bi thương nhanh chóng tràn đầy, cả người trầm xuống. Hẳn thâm tình nhìn nàng một chút, sau đó lẳng lặng rời đi.

"Thương Phong, ta đã cho người đi chưa?" Không nhìn không có nghĩa nàng là không để ý hẳn. Về mặt buồn bã đó làm nàng khó chịu vô cùng, cứ như nàng là tội nhân thiên cổ, làm cho dung nhan như hoa của Thương Phong ủ rũ như sắp héo tàn.

Tuy lời nói của Nhược Nguyệt Vân vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng Thương Phong lại cực kì vui mừng, hóa ra nàng vẫn còn chú ý đến hẳn!

Nàng nhìn gương mặt tươi cười trở lại của hẳn, tâm có chút mềm đi, mím môi thật lâu mới nói: "Đa tạ người, y phục rất đẹp!"

Thương Dạ âm thầm cắn răng, tam ca lợi hại hơn hẳn nghĩ, thì ra huynh ấy đã sớm hối lộ quà cho nàng!

Thương Vũ thì ngược lại, hẳn không để tâm chút nào, Phong đệ tặng nàng y phục, vậy thì ta tặng nàng tấm thân trong trắng của ta! Ta đáng giá hơn bộ y phục kia rất nhiều a! Ha ha ha! Không cần ganh tỵ với Phong đệ!

(͡ ▽ ͡) ͡

Nhược Nguyệt Vân bất giác rùng mình, nàng có cảm giác mình đang là món mồi ngon cho bầy sói!

〒_〒

Mặc dù chỉ là một lời cảm ơn đơn giản từ nàng nhưng Thương Phong lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện, vô cùng hạnh phúc. Hẳn lại cười, nụ cười thanh khiết, nhẹ nhàng mà chói mắt.

"Nàng thích là tốt rồi."

Nhược Nguyệt Vân cực kì khó xử, Thương Phong luôn tốt với nàng như vậy, thâm tình như vậy, làm sao nàng có thể phụ lòng hẳn? Nàng đã từng

thằng thường từ chối hẳn, cũng như từ chối Thương Vũ. Nàng là kế mẫu của bọn họ, chuyện này là chuyện không thể nào thay đổi.

Vậy mà, Thương Vũ, Thương Phong vẫn chưa chết tâm, vẫn cứ thích nàng.

Nàng nên làm sao cho phải?!

"Thương Hàn hẳn đi đâu rồi?" Nhược Nguyệt Vân đột nhiên hỏi.

Uyên nhi nhanh nhẩu trả lời: "Bẩm phu nhân, đại thiếu gia từ sớm đã đi ra ngoài, hình như là bàn công việc với ông chủ Chu."

"Ông chủ Chu?"

"Ân, ông chủ Chu là bằng hữu tốt của lão gia, cũng là khách hàng lớn nhất của tiệm vải Thương gia chúng ta."

Nhược Nguyệt Vân gật đầu.

"Tại sao bỗng nhiên di nương lại nhắc đến đại ca?" Thương Dạ khó hiểu hỏi.

Nàng nhìn một lượt ba người bọn họ, chậm rãi nói: "Bốn huynh đệ các người tuy không thật sự là con của ta, nhưng ta cũng xem các người như con ruột của mình. Làm mẹ đương nhiên quan tâm, lo lắng cho con cái....."

Khụ, kì thực, sau khi nói xong Nhược Nguyệt Vân chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Xấu hổ chết đi được!

Thương Vũ, Thương Phong, Thương Dạ, cả ba người đều lớn tuổi hơn nàng, vậy mà nàng có thể xem họ như con ruột?! Còn nói cái gì mà làm mẹ!!

Thương Dạ khúc khích cười, nhưng khi nghe xong lời nói của nàng thì không tài nào cười nổi nữa!

"Các người đều đã đến tuổi lập gia đình, cũng nên sớm yên bề gia thất, sinh thật nhiều quý tử cho Thương gia, như vậy phụ thân các người ở trên trời mới vui lòng. Ta cũng làm tròn bổn phận của một người mẹ!"